

C E L O S V Ě T O V Ý B E S T S E L L E R

MĚŠTO ŽEN



Patricia
Scanlan

tři mladé ženy narážejí
na problémy života
a právě proto oceňují
vzájemné přátelství

MĚSTO
ŽEN

Patricia
Scanlan

MĚSTO
ŽEN

Přeložila Lucie Nová



Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1993 Patricia Scanlan

All rights reserved.

Z anglického originálu *City Woman*

(First published by Poolbeg, Co Dublin, Ireland, 1993)

přeložila © 2000, 2014 Lucie Nová

Redakce textu: Ilona Staňková

Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807619946

*Existuje osud, který z nás činí bratry,
Nikdo nekráčí po cestě sám,
Všechno, co vložíme v životy ostatních,
Vrátí se odrazem do našich vlastních.*

Děkuji bohu na nebesích, že u mne stál a pomohl mi dokončit tento román.

Michaelovi, který je i po sedmi měsících mého bédování stále ochoten mi trpělivě vysvětlovat, jak mám správně zacházet se svým novým počítačem!

Margaretě a Chris, na které jsem se mohla obrátit ve dne v noci.

Philipovi, Bernadette, Bredě, Kieranovi, Ivanovi, Paule, Deidre, Lise, Terryemu, Niallovi a Brendě, mé rodině z nakladatelství Poolbeg. Díky všem za podporu.

Deidre, která jako jediná z mých přátel *přesně* chápe, jaké to je být spisovatelkou.

Jean Kelly a Carol z NI Tourist Board, ulice Nassau, v Dublinu.

Všem, kteří se přese všechno se mnou stále ještě přátelí.

A zvláště mé báječné rodině, která mne zahrnuje láskou a poskytuje mi veškerou podporu.

Tuto knihu věnuji Společnosti svatého Patrika v Abú Dhabí, Pat, Akramovi a Ímánovi Jawharyovým a Féili Morrisové a všem, kteří ke mně byli tak pohostinní během mého pobytu v tomto emiráte a kteří pro mne uspořádali oslavu narozenin, na niž nikdy v životě nezapomenu. Díky.

S výjimkou Pat Jawharyové, Féile Morrisové, Lyndy Jayneové a Florence Ambroseové jsou všechny postavy a události v tomto románu smyšlené.

Obsah

Prolog		13
	1. ČÁST	
Příběh Devlin – I		25
Příběh Caroline – I		85
Příběh Maggie – I		131
	2. ČÁST	
Příběh Caroline – II		193
Příběh Maggie – II		239
Příběh Devlin – II		293
Epilog		346

Prolog

„Teda, dámy, je fakt, že jsme se měly báječně. Jenže mě teď zase čeká pořádný záprah v kanceláři,“ povzdychla si Devlin s úsměvem, když se všechny tři škrábaly ven z Carolinina auta na soukromém parkovišti klubu zdraví a volného času City Girl. Bylo překrásné slunečné pondělní ráno a dívky se právě vrátily z víkendu, který konečně opět po letech strávily spolu. Žádní manželé, milenci ani přátelé, žádné děti – jen ony tři. A vychutnaly si dny volna dokonale. „Nemůžu uvěřit, že nám to uteklo tak rychle, připadá mi, jako kdybychom vyjely teprve před pár hodinami.“

Caroline zamkla auto a lehce poklepala na kapotu. „Řídila jsem poprvé tak dlouhou cestu. Na začátečnici to nebylo špatné, že ne?“

„Caro, tvoji budoucnost vidím ve formuli na startu Grand Prix,“ dobírala si ji Maggie. „Když jsme předjížděly ten traktor, jela jsi dokonce šedesátkou! Holka! Málem jsem si vzala valium.“

„Tak honem, pojďte. Zastavíme se ještě na kafe,“ navrhla Devlin, protože se jí vůbec nechtělo pustit hned do práce.

„Radši si dáme hodinku aerobiku. Celý víkend jsme se odporným způsobem přejídaly,“ namítla Maggie. Cítila, že jí je pásek u kalhot docela těsný.

„Nebud' otravná. Budeme hřešit a dopřejeme si pořádnou porci šlehačky.“ Devlin se pohrdavě zasmála.

„Ty mi dovedeš číst myšlenky,“ prohlásila Caroline a zamířila do kavárny Coffee Dock v prvním patře.

V recepci se tísnil houf žen, každá z nich si vybírala z obrovského množství služeb, které byly v komplexu City Girl poskytovány. Některé měly na sobě jen vycházkové šaty, jiné se už převlékly do sportovního oblečení, teplákových souprav nebo drahých trikotů. Podnikatelky, kariéristky, bohaté manželky – všechny přišly, aby se oddaly hýčkáni, které jim poskytoval vybraný personál klubu. Podnik se zavedl dobře, prosperoval a vzkvétal. Takový úspěch si Devlin nepředstavovala ani v nejdivočejších snech. Ovšem stále jí to nestačilo, vymýšlela další, velkolepé plány a s charakteristickou cílevědomostí se soustředila, aby se jí podařilo zdárně je zrealizovat. Během víkendu vyprávěla o svých záměrech přítelkyním a na dívky to udělalo velký dojem.

Seděly v ústraní v rohu kavárny, usrkávaly kávu a domlouvaly se, že se uvidí příští pátek, kdy se sejdou jako každý týden brzy ráno na cvičení. Potom se rozloučily a každá si šla za vlastními povinnostmi.

Devlin

Devlin kráčela chodbou do kanceláře. Jakmile se vrátila zpátky do City Girl, její mysl už zase překypovala nápady. Zvedla z psacího stolu stoh vzkazů, pozdravila Liz, svou osobní asistentku, požádala ji, aby ji následující půl hodiny nikdo nerušil, a pevně za sebou zavřela dveře.

Zkušenost ji naučila, že pokud se chce věnovat důležité práci a dobře ji odvést, nesmí se nechat rozptylovat. Jinak ovšem uplatňovala taktiku otevřených dveří, které si její zaměstnanci vysoce cenili. Rychle si pročetla vzkazy a u jednoho se na chvíli zastavila. Výborně, pomyslela si spokojeně. To byla přesně ta odpověď, v níž doufala. Musí zavolat Lukovi. Luke Reilly, její partner, byl velmi zkušený obchodník a za léta praxe se naučil jisté opatrnosti. Bohužel nebyl příliš nadšený tím, co chystala do budoucnosti. Devlin podnikala teprve krátkou dobu, a přestože se už vypracovala, stále měla sklon rozhodovat se překotně a bez rozmyšlení. Ovšem tenhle projekt byl dobrý. Jeden z nejlepších, o kterých kdy uvažovala. Věděla to jistě, byla naprosto přesvědčená, že se osvědčí. Posadila se na okraj stolu, nohama houpala ve vzduchu a opálenými prsty vytáčela číslo na telefonu.

Zatímco se ozývalo vyzvánění, pozorovala z okna ruch a shon v parku svatého Štěpána. Všimla si, že na náměstí před hotelem Shelbourne pomalu zastavuje černá elegantní limuzína. Liz jí oznámila, že dnes přijela do města velmi známá hvězda populární hudby a má v klubu zamluvenou hodinu posilování se soukromým trenérem a později využije i aromaterapie. Stávalo se často, že si slavné celebrity přicházely do City Girl odpočinout. Devlin byla navýsost spokojená, protože to byl důkaz, že se podnik stal skutečně vyhlášeným místem. Bůh ví, že pracovala opravdu tvrdě, aby udržela vysokou úroveň služeb. Kdyby neměla svou práci, Luka a kamarádky, už by se dávno zbláznila. Najednou ji zaplavila vlna zármutku a do očí se jí nahrnuly slzy.

V sobotu se všechny tři zastavily na hřbitově u hrobu, aby se pomodlily. Ačkoliv od nehody uplynula poměrně dlouhá doba, pořád to bylo pro ni velmi těžké, pociťovala nesmírnou bolest téměř fyzicky. „Ach, holčičko. Moje zlatá holčičko. Miluji tě. Proč se to stalo?“ Nesmíš o tom přemýšlet. Přestaň, přestaň, přestaň, křičela na sebe v duchu. Ve sluchátku zaslechla Lukův hlas. Volala mu na soukromou linku, proto nemusela žádat asistentku, aby ji přepojila. „Ahoj, to jsem já.“ Devlin se snažila ze všech sil, aby mluvila veselým tónem. Luke k ní byl velmi laskavý, a kdyby si uvědomil, že je smutná, choval by se tak soucitně, až by se rozplakala, a to nehodlala dopustit. Zatni zuby, život běží dál, bylo Devlinino heslo.

„Ahoj!“ Devlin tušila, že se její přítel usmívá. „Strávila jsi prima víkend s těma svejma dvěma potrhlejma kámoškama?“

„Jo, bylo to báječný. Ale poslouchej. Volal mi Arthur Kelly a vzkazuje, že ho to velmi zaujalo. Myslím, že bychom mohli pokračovat dál.“ Devlin rozhodně neplýtvala časem, aby přešla rovnou k podnikatelským záležitostem. Na druhém konci telefonu se na okamžik rozhostilo ticho.

„Vážně?“ zeptal se Luke poněkud ostřejším tónem. „Přiletím do Dublinu ve středu. Požádám sekretářku, aby se dohodla s tvou na termínu naší schůzky. Uvidíme se později a promluvíme si... obchodně.“ Vzápětí se ozvalo cvaknutí – Luke zavěsil.

Devlin zírala na sluchátko v ruce. Ksaku, co se s ním děje? A proč znělo „obchodně“ z jeho úst jako sprosté slovo? Ti zatracení muži! Prostě jim nerozuměla. Ale, ať si třeba trhne nohou, ji čeká práce, kterou je nutné udělat. Nemůže ztratit celý den trápením, proč se Luke Reilly urazil, když se zmínila o Arthurovi Kellym. Nicméně v ní stále hlodaly pochybnosti, protože takové chování mu nebylo podobné.

„Čert ho vem,“ zamumlala a zmáčkla tlačítko na interkomu. „Liz, mohla byste se zastavit a vyzvednout si dopisy, které jsem právě podepsala? A také si chci projít program na celý týden.“

„Jistě, Devlin, právě vám domlouvám schůzku s panem Reillym. Budu u vás za vteřinku,“ odpověděla sekretářka. Devlin seděla zamračeně za psacím stolem. V tu chvíli si nepřála nic jiného, než aby mizerný pan Reilly táhnul do pekla.

Luke

Luke Reilly seděl u stolu, v obličejí brunátný vzteky. Čas od času ho přepadala neodbytný pocit, že by Devlin Delaneyovou nejraději uškrtil. V takových okamžicích si nezřídka přál, aby na ní nikdy nespočinul pohledem, natož aby se zapletl do jejích podnikatelských aktivit. Ne že by si klub City Girl nevedl dobře. Jeho úspěch dalece překonával všechna očekávání, ovšem právě v tom byl problém. Devlin věnovala veškerou energii práci... a on se kvůli ní trápil. Za celý život ho nikdy žádná žena tak... tak nevyvedla z míry. Někdy ho to až dohánělo k zuřivosti, mírně řečeno. Snažil se s tou dívkou navázat romantický vztah, a sotva nabyl dojmu, že se o krůček přiblížil k jejímu srdci, odtáhla se.

Chvilku mu projevovala vřelou náklonnost, aby ho vzápětí zmrazila několika slovy. To se nedalo vydržet! Ale odteď si zachová k slečně Delaneyové pouze profesionální přístup. Mohla mu alespoň povyprávět, jak strávila víkend s Maggie a Caroline, ale to by ji asi příliš obtěžovalo. Rovnou se zaobírala podnikatelskými záležitostmi. Arthur Kelly projevil zájem! A co Luke Reilly? Co jeho zájmy? Vždyť ji vůbec nenapadlo, aby se ho zeptala, jak pořídil na služební cestě do Holandska. Umíral touhou se jí pochlubit, že zajistil firmě

smlouvou. Chtěla o tom něco vědět? Zřejmě ne! Viděla v něm jen svého obchodního partnera v City Girl, nic víc. To bylo všechno. A to ho bolelo.

Luke nemohl uvěřit, že ho její telefonát tolik zranil. Copak čím byl starší, tím se stával přecitlivělejší? „Ne, jenom ses zamiloval, ty blázne!“ zamumlal, zmačkal stránku, kterou bezmyšlenkovitě počmáral, a hodil ji do odpadkového koše. Netrefil se. Dokonce už ani neumím dobře zamířit, pomyslel si a připadal si bídně. „Koukej z toho ihned vycouvat,“ přikázal si přísně, vytrhl další stránku a opět se pokusil zasáhnout cíl.

„Promiňte, říkal jste něco?“ vyptávala se Dianne, jeho velmi schopná osobní asistentka, jakmile vešla do dveří.

„Mluvil jsem sám pro sebe,“ odvětil Luke nevrle. Dianne nepatrně zvedla obočí. Podle jejího názoru ředitelé úspěšných společností zničehonic sami pro sebe nemluví. Věděla, že mu volala Devlin Delaneyová. Stála v kanceláři, právě když zvedl telefon, a diskrétně odešla, přestože dychtila tajně hovor vyslechnout. Proč Luke Reilly ztrácel čas s DD, jak jí soukromě říkala, prostě nedokázala pochopit. Zahlédla ji jenom jednou. Nenalíčená a v džínách a tričku vypadala jako školačka a vzhledem se značně lišila od atraktivní dívky, kterou zosobňovala na obálce přepychové brožury City Girl. Luke potřeboval ženu oduševnělou a sexy. Takovou, jako byla ona.

Dianne se do svého šéfa dočista zbláznila hned během přijímacího pohovoru a propadla by se do země, kdyby dovolila té blondáté sexbombě z Dublinu, aby jí ho vyfoukla před nosem. „Zařídila jsem vám schůzku se slečnou Delaneyovou ve středu v půl desáté dopoledne v hotelu Forte Crest na dublinském letišti.“

Luke se na svou asistentku podíval překvapeně. „Proč jste nedomluvila, abychom se sešli u ní v kanceláři?“

„Domnívala jsem se, že bude časově méně náročné, když se s ní setkáte hned, jakmile vystoupíte z letadla,“ oznámila mu Dianne sebejistě. „Zdá se, že je slečna Delaneyová velmi zaneprázdněná. Její sekretářka ostatně souhlasila s tím, že bude pro vás oba nejlepší sejít se právě tam. Bezprostředně po schůzce s vámi slečna Delaneyová odcestuje do Droghedy na pracovní oběd.“

„Skutečně?“ prohodil Luke lhostejně, ovšem z očí mu šlehal blesky. Takže ona si na něj neudělá víc času než pár minut na letišti. Měl tisíc chutí požádat asistentku, aby zavolala do City Girl a oznámila, že mu místo setkání nevyhovuje, ale nechtěl se chovat jako malé děčko. Vždyť s ním ta žena zachází, jako by se sotva znali. To bylo opravdu patetické. Vykášli se na to, Reilly, přemlouval se.

Dianne si všimla výrazu na obličeji svého zaměstnavatele a ulevilo se jí, když si uvědomila, že jeho zloba není obrácena vůči ní. Očividně se naštal kvůli něčemu, co řekla nebo udělala DD. Přesto z toho neměla příliš velkou radost. Zuřil příšerně a to znamená, že k Devlin cítí silné emocionální pouto.

„Děkuji vám. To je prozatím všechno,“ řekl její šéf zdvořile, ale v myšlenkách se nepochybně toulal úplně někde jinde. S tím se dalo počítat, fešáku, pomyslela si Dianne a vzdálila se z kanceláře tak nenápadně, jako do ní vstoupila. Luke zůstal nepřítomně zírat na panoráma Londýna a prsty nervózně bubnoval po desce stolu.

Caroline

Caroline se nemohla rozhodnout, co bude odpoledne dělat. Ani trochu se jí nechtělo jít domů do podkrovního apartmá v Clontarf. Telefonovala manželovi do kanceláře, aby mu sdělila, že přijela v pořádku do Dublinu a zastavila se na kávu v City Girl, ale bohužel nebyl přítomen. Sekretářka jí oznámila, že odešel pryč a nejspíš se už nevrátí. To bylo pro jejího muže naprosto neobvyklé chování. Nemohla si vzpomenout, že by si někdy vzal volno a bezdůvodně opustil svou prosperující právnickou praxi. Přepadl ji nejasný pocit znepokojení. Každopádně se nevidá s jinou ženou, napadlo ji a sarkasticky se pousmála. Ačkoliv se to zdálo zvláštní, přijala jeho homosexualitu téměř s úlevou. Celá ta léta se trápila otázkami, čím ho rozčiluje, a týrala se vědomím, že ať udělá, co udělá, přesto Richard nejeví zájem se s ní milovat. Až teprve, když si skutečně uvědomila, že rozpad katastrofálního manželství není její vina, došlo v jejím životě k radikálnímu obratu. Vzdala se pití, odvykla valiu a začala znovu naplno žít.

Samozřejmě, čas od času ji zachvátila vlna panického strachu, připadala si na dně a zoufale toužila po skleničce alkoholu nebo uklidňujícím léku, přesto se dokázala ovládnout. Vztah s Richardem byl teď docela jiný než dřív. Je pravda, že ho nenáviděla, když ho přistihla v láskyplném objetí s milencem Charlesem, nikoliv kvůli tomu, že byl homosexuál, ale protože jí lhal, podvedl ji a přivedl na hranici zoufalství. Ta noc byla nejhorší nocí jejího života. Řekla manželovi, že už ho nikdy nechce vidět, a pokusila se spáchat sebevraždu.

Naštěstí přežila. Měla dost času na přemýšlení a nakonec našla sílu mu odpustit. Naučili se vzájemně spolu komunikovat, přestali se hádat a Richard ji už nikdy neuhodil. Žil si svůj život, jehož nedílnou součástí se opět stal Charles, Caroline žila svůj a zůstávala sama. Slíbila si, že se jednoho dne zamiluje jako jakákoliv jiná žena a bude mít děti, které si vždycky přála. To byl její sen a nehodlala z něj slevit. Nejprve by ovšem musela požádat o anulování prvního sňatku a potom se rozvést. V Irsku byl rozvod zakázaný, takže později oba odjedou v této záležitosti do ciziny. Ale ještě nepřišla ta pravá chvíle. Zatím mohou i nadále předstírat, že jim to v manželství klapne, protože to je za těchto okolností nejjednodušší řešení. „Typické,“ poznamenala nahlas. Procházela se po Grafton Street a nakoukla do butiku Acquiesce, aby si prohlédla nové zboží.

Měla v povaze neustále odkládat věci na později. Tuhle hroznou vlastnost jí nejvíce vytýkala zejména Devlin. Její přítelkyni by vůbec nenapadlo, aby se jen tak poflakovala a nechala si život proklouznout mezi prsty. Stačilo se na ni podívat, jak si vedla v City Girl jako majitelka a manažerka klubu v jedné osobě. Kdysi rozmazlená a zhýčkaná holčička dospěla, budovala si vlastní kariéru a stala se z ní rozhodná žena, která má ambice a chce zrealizovat své plány. Caroline by udělala jediné dobře, kdyby si z ní vzala příklad. A co teprve Maggie, které zanedlouho vyjde první román! I její druhá kamarádka byla úspěšná, neseseděla doma na zadku, ale pokoušela se něčeho dosáhnout.

Caroline se potřebovala vymanit ze zajetých kolejí a podniknout něco sama se sebou. Měla velkou radost z výletu do Rosslare Harbour. Strávila pár dní jenom se svými nejlepšími přítelkyněmi, svěřily se vzájemně se svými starostmi, o všem si popovídaly a ona se vrátila zpátky odváznější a odhodlanější. Devlin a Maggie šokovalo, když jim sdělila pravdu o Richardovi. Ale musela to někomu říct, a ty dvě pro ni byly jako sestry, nemohla se o tom zmínit nikomu jinému. Přestože to byla pouze její a manželova věc, před kamarádkami nikdy nic netajila. Jejich přátelství bylo svázáno pevným poutem, společně překonaly mnoho trápení a strastí. Vzpomněla si, jak Devlin stála utrápeně u hrobu své dcery. Caroline věděla, že se jí ještě nepodařilo přenést přes Lynninu smrt. Potlačovala svůj zármutek, vrhla se do práce v klubu a bránila Lukovi, aby se přiblížil k jejímu srdci. To byla celá ona – nezavislá a soběstačná.

Něčeho takového se ty určitě bát nemusíš, zlatíčko, pomyslela si Caroline rozmrzele. Její problém byl, že se neuměla postavit na vlastní nohy. Umínala si, že se zítra podívá na inzeráty v novinách, kde nabízejí volná místa. Chtěla znovu pracovat na plný úvazek, protože to by znamenalo alespoň malý krůček kupředu. V obchodě ji nic zvláštního neupoutalo, vyšla ven a zamířila na parkoviště. Po cestě se zastavila u telefonní budky a znovu zavolala Richardovi do kanceláře. „Předpokládám, že bude pryč celý den, paní Yatesová,“ odpověděla jí zdvořile sekretářka, a tak jen potvrdila Carolininu tušení. Bude nejlepší, když pojedou domů, rozhodla se a nastoupila do auta. Přála si, aby tam s ní seděly i Devlin s Maggie a dodávaly jí sebedůvěru, zejména když řídila v městském provozu. Stiskla volant své zbrusu nové fiesty, pomalu se rozjela z parkoviště a váhavě odbočila na hlavní silnici, která vedla okolo Green.

Richard

Richard byl nesmírně rád, že už je konečně po víkendu. Stýskalo se mu po Caroline, byt bez její přítomnosti vypadal prázdný a opuštěný. Těch několik

dni si připadal osaměle. Nemohl se setkat ani s Charlesem, protože minulý týden ve čtvrtek odjel do Londýna a nevrátí se dříve než dnes před polednem.

V sobotu vzal svou matku na nákupy a celou dobu musel poslouchat její stížnosti. Nakonec litoval, že se jí vůbec zmínil o tom, že Caroline odjela s kamarádkami na pár dní na venkov. Sarah se té informace okamžitě chytla, pořád a pořád se k tomu vracela a několikrát prohlásila, že se nesluší, aby si žena vyrazila se svými přítelkyněmi bez svého muže. Podle názoru své tchyně se Caroline chovala nepatřičně, sobecky a pro manželku naprosto nevhodným způsobem.

I kdyby na tom byla špetka pravdy, dohnaly Caroline k takovému jednání okolnosti, přiznal si Richard smutně. Nasypal do misky obilné vločky, zalil je mlékem a posadil se, aby se nasnídal. Matka znala sotva polovinu z toho, co se ve skutečnosti v jeho manželství odehrálo, ale i kdyby tomu bylo naopak, nepochybně by si našla způsob, jak Caroline ze všeho obvinít. Pokud by odhalila, že on a Charles jsou milenci, nejspíš by dostala infarkt.

Richard si povzdychl. Dostali se s Charlesem a Caroline do zatracené šlamastyky, ale navzdory všem traumatům, kterými v minulosti prošli, přinejmenším zůstali přátelé. Přál si, aby se Charles vrátil do Dublinu. Během víkendu ho velmi postrádal, tušil, že není úplně v pořádku. V posledních týdnech nebyl veselý jako obvykle, a ať to bylo cokoli, něco před ním skrýval. Richard se rozhodl, že mu zavolá tak za hodinku, to už by měl být z letiště doma. Domluví se s ním, aby se sešli, a jednou provždy zjistí, co se s jeho přítelem děje. Jestli se Caroline vrátila z Rosslare, mohl by s ní potom zajít na oběd.

Maggie

Maggie byla na cestě do supermarketu Dunnes, kde chtěla pořídit pár drobností. Terry si určitě nevzpomněl, že má koupit plenky, a ačkoliv před odjezdem na víkend udělala obrovský nákup, měla na seznamu několik položek, kterých nebylo doma nikdy dost. Když míjela knihkupectví Hughes & Hughes, neodolala a vklouzla dovnitř. Zbožňovala příjemnou atmosféru, která v tomhle elegantním obchodě panovala. Od té doby, kdy v nakladatelství přijali její román k vydání, nebylo knihkupectví, kolem kterého by prošla bez povšimnutí. Vždyť za několik měsíců najde na regále vystavenou svou knížku, která bude vonět novotou stejně jako všechny, které tady ležely dnes.

Prohlížela si obálky a tituly posledních bestsellerů a zamyšleně hodnotila, který se jí líbí a který ne. Brzy bude s výtvarníkem projednávat vzhled obálky vlastního románu. Po zádech jí přeběhl mráz. Tohle byla nejsenzačnější věc, která se jí kdy přihodila. Dosáhla úspěchu sama za sebe, ne jako manželka, matka nebo dcera, ale jako samostatná, plnoprávná žena Maggie Ryanová. Spi-

sovatelka. A navíc dnes brzy ráno si s nejlepšími kamarádkami povídala o názvu příběhu a Devlin navrhla pojmenování *Město žen*. Odted' už o své knize nebude mluvit jen jako o *románu*.

Přestože by se Maggie nejraději roztančila po obchodě radostí, našťastí se ovládla. Jestli se manžel dozví, jaké převratné změny ji čekají, bezpochyby si neodpustí jízlivé poznámky. Ale to byl jeho problém. Ve skutečnosti vážně uvažovala, že se mu o ničem nezmíní, alespoň prozatím. Zoufale si přála, aby se Adam Dunne vrátil do Dublinu a ona mu mohla všechno říct. Potěšilo by ho to. Vlastně se dostala tak daleko zejména díky němu. Radil jí a povzbuzoval ji ve chvílích, kdy propadala největším depresím, a právě podpora byla tím, co potřebovala nejvíc. Když si představila, jak bude na její skvělou zprávu reagovat, mimoděk se pousmála, rychle odešla z Hughes & Hughes a zamířila do Dunnes.

Tlačila nákupní vozík uličkou mezi regály a najednou jí na mysli vytanula představa pěkně vysoké částky, kterou si uložila na své nové osobní konto. Bylo to velmi příjemné, mít zase znovu své peníze. Maggie uspokojoval pocit, že si je vydělala sama, přestože Terry nebyl nijak lakomý. Měla s nimi velkolepé plány. Strčila do košíku láhev červeného vína Piat d'Or, které měl její manžel velmi rád. Dnes večer mu uvaří vynikající večeři a bude mu snášet modré z nebe za to, že jí dovolil odjet s Devlin a Caroline na víkend. Zнала ho dobře a věděla, že mu tuhle laskavost bude muset oplácet dalších několik týdnů.

Hlavou jí prolétla nevíтанá myšlenka a opět ji zaplavila vlna starého známého vzteku. Vzpomněla si, jakým odporným způsobem ji Terry podvedl s Riou Kirbyovou, když byla v jiném stavu a čekala jejich nejmladší děťátko. Postarát se pár dní o děti je to nejmenší, co pro ni může udělat, když bůhví jak dlouho udržoval milenecký poměr s tou děvkou. Ta ženská byla neuvěřitelně drzá a Maggie tu pokryteckou malou intrikánku absolutně nesnášela. Ani ve snu by ji nenapadlo, že v sobě dokáže najít tolik nenávisti a zlosti. Právě kvůli dětem by ho měla opustit a už se nikdy nevrátit zpátky, ale nedokázala rozbít rodinu a odvést dvojčata od jejich táty. Ať už se Terry zachoval jakkoliv, byl dobrý otec a dokázal je zabezpečit. Může se stát, že její kariéra spisovatelky skončí tak rychle, jako začala, a pak záhy přestane být schopná zaopatřit potomky po všech stránkách sama. To jsou jenom plané úvahy, peskovala se a najednou si v duchu vybavila obličej svého přítele Adama. Uměla by Terryemu oplácet to, co jí udělal, stejnou mincí? Když platila nákup u pokladny, uvědomila si, že se musí rozhodnout. Čím dříve, tím lépe.

Terry

Terry Ryan pomalu začínal zuřit. Už tak bylo hrozné opatrovat přes víkend tři děti a teď se navíc stane tohle. Maggie se opravdu změnila, klidně si odjela s přítelkyněmi do Wexfordu a nechala ho tady samotného. Devlin netížily

žádné závazky a ani Caroline se nemusela starat, ale jeho žena měla povinnosti a bylo načase, aby je začala brát vážně. Poslední dobou se pořád poflakovala s kámoškama nebo čuměla do psacího stroje, protože sepisovala ten svůj slavný román, a dům se mezitím obrátil vzhůru nohama. Román, no pěkně děkuju, vztekal se Terry a přecházel po místnosti sem a tam. Nikdy jí neměl dovolit, aby čmárala nějaký pitomosti, když má vychovávat děti! Měla by si vzít příklad ze své matky, která si na ni i její sourozence vždycky udělala čas a bezvýhradně se jim věnovala. Bůh ví, že dřel jako otrok ve dne v noci, aby jim poskytl dobrou životní úroveň.

Možná že nevydělal tolik jako Richard Yates a nevyrovná se Devlin, ze které bude ve třiceti milionářka, pokud si povede i dál stejně úspěšně. Ale Maggie se rozhodně nevedlo špatně. Koupili si krásný čtyřpokojevý dům v luxusní části Castleknocku, dostala auto, dával jí spousty peněz na jídlo a šaty a zaplatil jí permanentku do toho Devlinina zatraceného klubu. Co ještě chtěla? Připadala si někdy spokojená? Samozřejmě mu dala jasně najevo, že má svou hrdost. Od té doby, kdy ho přistihla s Riou, se z ní pomalu stával vydřiduch. Nejprve najala pečovatelku Josie, aby se každý pátek starala o děti a ona měla „čas pro sebe“. Potom začala v pondělí večer chodit do kurzů tvůrčího psaní. Byla vůbec někdy doma? O víkendu určitě rozházela celé jmění. To už je trochu moc. Jestli si nedá pozor, ztratí o ni zájem a začne se znovu vídat s Riou. Doslechl se, že se vrátila do Dublinu. Nikdy by si nepřiznal, že je ješitný, ale stále se považoval za docela pohledného muže.

Ria byla žena, která věděla, co pořádný chlap potřebuje. Uměla svého milence rozmazlovat, když si k ní přišel odpočinout po dlouhém dni vyčerpávající práce. Poskytla mu příjemnou uvolňující masáž nebo si společně dopřáli dlouhou koupel a potom vždycky následoval kvalitní sex. Nevymlouvala se, že je těhotná, nenaříkala si, že nemá chvíli volna. Chválila ho, vážila si květin a šampaňského a cenila si drobných šperků, které jí kupoval. Její uznání mu vynahradilo každou utracenou penci.

Terry se pevně rozhodl, že až se Maggie vrátí domů, tedy *pokud* se skutečně hodlá vrátit, začne jednat autoritativně. Dnes ráno jí tady bylo nutně zapotřebí a ona se toulá někde na venkově. Musel si kvůli ní vzít dopoledne volno, a jestli nepřijede včas, nedostane se do zaměstnání ani odpoledne. Jak od něj může očekávat, že povede svou finanční společnost, a zároveň mu nakládat tolik povinností? Ať raději rovnou zapomene na svou potrhlou spisovatelskou kariéru a výlety s kámoškama.

Došel ke dveřím, aby se podíval, jestli se už náhodou neobjevila na cestě. Bylo po jedenácté, měla by se vrátit každým okamžikem. Musí jí rychle sdělit, co se stalo. Možná by jí měl vynadat, až přijede... *pokud* ještě někdy přijede. Terry Ryan se otočil a zase začal přecházet sem a tam po místnosti.

1. část

Příběh Devlin – I

1. kapitola

Devlin seděla v příletové hale dublinského letiště a netrpělivě se rozhlížela kolem. Z domova odešla schválně brzy, aby přivítala Luka hned, jakmile projde celní kontrolou, protože se jí na něj nechtělo čekat ve foyer hotelu. A teď se ukázalo, že to zatracené letadlo má zpoždění.

Znovu se podívala na monitor a zjistila, že let z Londýna nepřistane ještě dvacet minut. Přinejmenším další půlhodinu bude trvat odbavení cestujících na celnici, to znamená, že má téměř hodinu času. Rozhodla se, že si zajde na kávu a prohlédne propočty, které předá Arthurovi Kellymu, podnikateli z Belfastu, až se s ním později odpoledne setká. Vyjela po eskalátoru nahoru do odletové haly a uvědomila si, že ve *Woman's Way* vyšel článek o City Girl. Napadlo ji, že koupí několik výtisků a dá je Arthurovi, aby viděl, že se umí postarat o publicitu.

Zastavila se v Hughes & Hughes a rychle prolistovala časopis. Oči se jí rozzářily radostí, když si prohlédla snímky, které fotograf pořídil v klubu. Odvedl skvělou práci, místo působilo vážně fantastickým dojmem. Přečetla si velmi pěkně napsaný rozhovor a spokojeně se usmála. Vzala si pět výtisků a zaplatila za ně u pokladny. O pět minut později seděla v restauraci, popíjela kávu a pozorovala ruch na parkovací ploše a ranvejích. Všude kolem se rozprostírala zelená a zlatá pole a nad pohořím v dálce se snášela hustá mlha. Devlin milovala letiště a to dublinské hrdě považovala za jedno z nejhezčích. Líbila se jí horečná atmosféra, která tam panovala mezi lidmi, zaujatě sledovala, jak letadla přistávají a odlétají, a poslouchala řev tryskových motorů. Na jedné z drah zahlédla letadlo společnosti Ryanair a usoudila, že právě v něm přicestoval Luke. Přestože se chovala poněkud chladně, když spolu naposledy telefonovali, nemohla se dočkat, až ho uvidí. Těšila se, že si s ním promluví o svém novém nápadu. Určitě bude nadšený, jakmile si prohlédne projekt.

Dopila kávu, vrátila se po eskalátorech do příletové haly, posadila se na sedadlo v první řadě a dívala se, kdy se Luke objeví u východu z prostoru celnice. Uviděla ho dříve než on ji a pousmála se. Mrknul okem na hodinky a zamračil se, když si uvědomil, že přijde pozdě. Devlin musela uznat, že mu to moc sluší v ležérních šedých kalhotách a koženém saku téže barvy. Byl neustále opálený, ale nevypadal jako lev salonů, který tráví veškerý svůj čas v soláriu, naopak, Luke byl typem drsného muže s ostře řezanými rysy, který je zvyklý být venku za jakéhokoliv počasí. Kdysi býval námořníkem, a protože miloval vodu, pořídil si plachetnici a každou vzácnou chvíli volna věnoval plavbě po Temži.

„Ahoj, Luke!“ Devlin se postavila a zavolala na něj. Zmateně se rozhlížel kolem, ale jakmile ji spatřil, rozesmál se, upustil kufřík a tašku a rozpráhl ruce, aby ji mohl sevřít v náručí.

„Vůbec jsem nečekal, že tě potkám tady. Myslel jsem, že už netrpělivě přěšlapuješ v hotelu a pořádně mi vynadáš, až tam dorazím,“ provokoval ji z legrace. „Omlouvám se, že jsem byl tehdy do telefonu rozmrzelý.“

„To je v pořádku,“ odpověděla Devlin a objala ho. Původně měla v úmyslu chovat se k němu rezervovaně, ale navzdory předsevzetí nedokázala zakrýt ohromnou radost, že ho vidí. Podíval se jí do očí a najednou sklonil hlavu a dlouze ji políbil. Devlin se rozbušilo srdce a ke svému překvapení se přistihla, že mu vášnivý polibek oplácí.

„Přestaň,“ vyhrkla vyděšeně.

„Nechce se mi,“ odvětil s úsměvem. „Pojď, vezmeme roha. Zrušíš schůzku, já odvolám svou, strávíme den společně, zapomeneme na všechno, co se týká obchodu, a budeme se věnovat jen sami sobě.“

Z nějakých důvodů, které nedokázala vysvětlit, pokaždé propadala panice, když Luke začal mluvit o tom, že by měli být spolu. Věděla, že od ní žádá víc, než ona je připravena mu dát. Prožila si katastrofální vztah s gynekologem Colinem Cantrell Kingem, uhlazeným a zdvořilým mužem, který ji přivedl do jiného stavu a potom bez výčitek svědomí poslal na potrat. Nechtěla si znovu s nikým nic začínat. Nicméně v koutku duše cítila, že Lukovi věří. Po smrti její dcerušky se k ní choval s nesmírnou laskavostí a vycházel jí ve všem vstříc, když rozjížděla City Girl. Byl báječný obchodní partner, a kdykoliv něco potřebovala, vždycky se na něj mohla spolehnout. Nemohla ani popřít, že ji přitahoval, protože tenhle polibek v ní opět vyvolal dlouho potlačovanou touhu. Od té doby, kdy se rozešla s Colinem, Devlin myslela na sex zřídka. Po své první otřesné zkušenosti s milováním si připadala totálně zneužitá, doslova se mužům vyhýbala a rozhodně k nim pojala hlubokou nedůvěru. Ačkoliv si to nepřipustila, měla hrozný strach. Bála se, že se zase spálí, trnula hrůzou, že se přestane ovládat, a nejvíc ze všeho se děsila, že pokud si pustí Luka Reillyho blíž k tělu, zamiluje se do něj, a to byla ta poslední věc, kterou zamýšlela udělat.

Devlin byla v životě celkem spokojená, vyhovovalo jí zůstat sama a nehodlala na věcech nic měnit. Měla svou nezávislost a nehrozilo žádné nebezpečí, že by jí kdokoliv ublížil.

„Pojď,“ přemlouval ji Luke. Usmíval se na ni a prohlížel si ji přimhouřenýma očima s takovým výrazem, až se jí tajil dech.

„Vždyť víš, že to nejde,“ namítla a záměrně se snažila pronést větu co nejveselejším tónem.

„Já si můžu vzít volno a ty bys mohla také, kdybys doopravdy chtěla,“ naléhal. „Nikdy si neuděláme čas sami pro sebe, jde ti pořád jen o obchod, obchod

obchod. Houby mi na tom záleží, abys věděla. Mám toho po krk.“ V jeho hlase byl patrný víc než náznak hněvu a Devlin se zmocnila úzkost.

„Nebud' takový,“ prosila ho.

„Nemyslíš, že bychom si měli promluvit o nás dvou? Víš, že chci, aby-
chom...“

„Luku,“ prohlásila Devlin odhodlaně, „už jsme se hodně zdrželi. A navíc tady není vhodné místo...“

„Tady je stejně dobré místo jako kdekoliv jinde. Přestalo mě bavit předstírat, že náš vztah je čistě profesionální.“

„Luku, prosím...“ žádala ho Devlin znepokojeně. „Zbývá mi jenom hodina a pak musím odjet do Droghedy. Domnívala jsem se, že projednáme ten návrh, který se týká Belfastu.“

„Belfast je mi úplně fuk,“ vyštěkl na ni rozčileně.

„Luku!“

„Je mi úplně jedno, jestli chceš založit pobočku City Girl třeba na Měsíci. Zajímá mě, jak si stojím s tebou. Zasloužím si to vědět.“ Luke našťavaně stiskl rty, oči mu blýskaly vztekem a Devlin ani na vteřinu nepochybovala, že se zlobí hodně.

„To od tebe není fér,“ rozkřikla se. Připadala si zahnaná do kouta a pomalu začínala zuřit.

„Ne, Devlin. Není to fér *od tebe*. Nejsi upřímná buď ke mně, nebo k sobě. Přestaň pořád utíkat a postav se k věcem čelem. Mohla bys mě mít ráda, stejně jako mám rád já tebe, kdyby ses nebránila. Proč se schováváš?“

„Proboha! Všichni se otáčejí.“ Zčervenaly jí tváře, když si všimla, jak na ně lidé zvědavě civí.

„Jen ať se otáčejí!“ Ačkoliv mu nevadilo, že jsou středem pozornosti cestujících, kteří vycházeli ven z celnice, přesto ji odtáhl do ústraní, aby je nikdo neslyšel.

„Podívej se, promluvíme si večer, až se vrátím z Droghedy,“ navrhla Devlin unaveně. Proč na ni musel naléhat? Proč nebyl spokojený s tím, co má?

„Slibuješ?“ zeptal se Luke s přísným výrazem na tváři.

„Pokud ti na tom záleží...“, odpověděla Devlin podrážděně.

„Kristepane, ty jsi ale nadšená!“

„Luku, přestaň mě štvát! Prostě nech věci tak, jak jsou. Tyhle spory mi začínají lézt na nervy. Nechápu, co se s tebou v poslední době děje. Pořád vyvoláváš hádky a nikdy nechceš hovořit o obchodních záležitostech. Nemohla jsem se dočkat, až ti řeknu, jak vypadá situace v Belfastu. Všechno jsi zkazil.“

Luke na ni chvíli tiše zíral a pak řekl ledovým hlasem: „Možná *bychom* si měli o obchodních záležitostech vážně pohovořit, pokud chceme zůstat v City Girl partnery. Ale možná je také celá tahle věc velký omyl. Nikoliv po finanční

stránce, ale z osobního úhlu pohledu. Nevím, jestli chci investovat do dalšího podniku. Možná máš pravdu, skutečně se hádáme *neustále*.“

Devlin nevěřila svým uším. Ani ve snu by ji nenapadlo, že ze všech lidí ji právě Luke bude citově vydírat. Vždycky si myslela, že je nejupřímnější člověk, kterého kdy poznala.

„Vícekrát to na mě nezkoušej! Z takovýho vydírání se mi dělá zle. Měla jsem dojem, že jsi lepší než jiní muži,“ obořila se na něj pohrdavě. Kdyby mu vrazila facku, nešokovalo by to Luka víc než tahle věta. Ale vzápětí mu překvapení v očích vystřídala nelítostná krutost, až se Devlin pod jeho pohledem zachvěla a couvla o krok zpátky.

„Tak tohle si myslíš?“ procedil zlostně mezi zuby, popadl ji za ramena a prudce s ní zatřásl.

„Au, to bolí,“ vykřikla našťavaně. Okamžitě ji pustil, několikrát se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit.

Sebral tašku a kufřík a pak pronesl mrazivým tónem: „Ukončíme to hned. Požádám své právníky, aby se dohodli s tvými, a zrušíme partnerství. Klub je celý tvůj. Nechci mít nic společného ani s ním, ani s tebou. Jsem přesvědčený, že jedině tak budeš šťastná.“

Devlin vzplanula vzteky. „Budu. Věř mi, že přesně tak mi to vyhovuje nejlíp,“ odsekla ironicky.

„Začnu na tom bezodkladně pracovat.“

„To udělej.“

Otočil se a kráčel k východu z příletové haly. Devlin zůstala sama, rozzlobená a hluboce otřesená.

2. kapitola

„K čertu s tebou, Luku Reilly!“ zaklela Devlin, nastartovala auto, šlápla na plyn a hnala se nahoru k výjezdu z několikapatrového parkoviště. Jak se opovažuje s ní takhle mluvit! Co si to vůbec dovoluje! „Mizera mizernej,“ ulevila si, zastavila u závory a strčila parkovací lístek do automatu. Rychle odjela z letiště a řítila se po hlavní silnici směrem do Belfastu. Mohla puknout vzteky. Konec konců, Luke Reilly není jediný obchodník na světě, říkala si. Vždyť existuje spousta dalších, kteří by se rádi podíleli na tak úspěšném podniku, jako je City Girl. Třeba Arthur Kelly. Rozplýval se nadšením nad projektem, který plánovala realizovat v severním Irsku, a ani na vteřinu do něj neváhal investovat. Jestli si Reilly myslí, že se za ním bude plazit po kolenou a prosit ho, aby své rozhodnutí ještě uvážil, tak se hluboce mýlí.

Za chvíli se před ní objevil traktor s přívěsem plným sena, a protože se

nenaskytlá vhodná příležitost, aby ho přejela, musela zpomalit. Hlasitě nadávala a nevynechala žádné sprosté slovo, které ji napadlo. Věděla, že se chová dětinsky, ale bylo jí to lhostejné. Setkání s Lukem v ní vzbudilo pocit zklamání a potřebovala se nějak vybit.

Co se s tím mužem děje? Div že zlostí nevylítl z kůže, jakmile ho našla z citového vydírání. Vzpomněla si na ledový pohled v jeho očích a po zádech jí přeběhl mráz. Ještě teď cítila silný stisk rukou, jak ji držel za ramena a trásl s ní. Zřejmě se opravdu dotkla bolavého místa, protože za normálních okolností byl velmi klidný a takovým způsobem nereagoval. Ačkoliv nebyl zase až tak klidný, když mě líbal, pomyslela si smutně. Prosvištěla kolem výjezdu na Donabate a řidič v protisměru ji oslnil dálkovými světly. Instinktivně sundala nohu z plynu a lehce sešlápla brzdu, aby zařadila nižší rychlost. V úseku pod radarovou kontrolou ručička na tachometru ukazovala úctyhodných devadesát kilometrů za hodinu.

Na tuhle cestu se hodně těšila, věděla, že její plány v Belfastu mají reálnou naději na úspěch. Usmála se, když si uvědomila, že celý nápad vlastně vznikl čistou náhodou. Jednou večer se po práci zastavila v tureckých lázních a shodou okolností se posadila vedle sympatické drobné blondýnky. Daly se spolu do řeči a dívka se jí svěřila, že na výletech do Dublinu se pokaždé nejvíc těší do City Girl, kam chodí na aromaterapii, do sauny a plavat. Její roztomilý přízvuk prozrazoval, že pochází ze severu země. Řekla, že se jmenuje Lynda Jayneová a pracuje jako moderátorka jednoho ranního pořadu na rádiu Downtown. Když se jí představila Devlin, Lynda vyvalila oči údivem a vykřikla: „Tak ty máš tohle všechno na svědomí! Jsi hodně mladá, nepoznala jsem tě.“

„To mě nepřekvapuje,“ zasmála se Devlin. Obličej měla zpoloviny schovaný za oblaky páry a po perném dni v kanceláři vzhledem sotva připomínala atraktivní krásku z fotografie v brožurě City Girl.

„Přála bych si udělat s tebou rozhovor,“ prohodila Lynda zaujatě. „Smekám klobouk před ženami, které dokáží ostatním, že umí rozjet a řídit prosperující firmu. Ráda uslyším tvůj příběh a vím, že i mým posluchačům se bude líbit.“

Devlin vytušila, že její zájem je ryze upřímný. „Jestli máš čas, můžeme se sejít, až ti skončí aromaterapie, a probereme to,“ navrhla. Chtěla si s Lyndou Jayneovou pohovořit jako žena se ženou, ale zároveň uvažovala, že pokud by se interview vysílalo v Belfastu, klub by mohl získat nové zákaznice. Existovaly zvláštní členské karty, které umožňovaly klientkám z celé země využít jeho služeb, kdykoliv přijely do Dublinu.

Setkání se protáhlo, vypily si nejen kávu, ale dokonce spolu povečeřely a nakonec skončily v baru Horseshoe v Shelbourne, aby si daly skleničku a pozorovaly cvrkot lidí kolem. „Zbožňuju tuhle fantastickou atmosféru a miluju drby o známých osobnostech. V novinách nikdy nevynechám sloupek ‚Dámy na výsluní,‘ rozplývala se Lynda a usrkávala Black Velvet. „Tady to

žije, člověk se tu ocitá v centru dění. Dublin byl vždycky vzrušující město, takové v Severním Irsku není.“

„Myslím si, že v Belfastu je moc fajn,“ podotkla Devlin. „Podívej se, kolik zákazníků jezdí na sever utrácet peníze. Jsou jich plné autobusy. Je tam příležitost nakupovat v Boots, BHS nebo v Marks & Spencer. Ovoce ze sousedova stromu chutná nejlépe.“

„Hmmm,“ přitakala Lynda neurčitě. „Ale chybí u nás třeba tohle.“ Mávla rukou směrem k davu lidí, kteří se strkali u baru, povídali si mezi sebou a čekali, až budou obslouženi. „A co se týče City Girl... jistě bychom tam podobný podnik uvítali. Málem jsem se přestěhovala sem, abych mohla navštěvovat klub nejméně jednou týdně. Máš výhodu, že ti různé možnosti, jak si odpočnout a uvolnit se, leží na dosah ruky. Já bych asi chodila na aromaterapii a obličejové masáže každý den.“

„Když řídíš takové centrum, zbývá ti opravdu málo času na cokoli jiného, věř mi,“ prohlásila Devlin stroze. „Ale přiznávám, jakmile mám chvílku volna, využívám většinu služeb.“

Strávily příjemný večer. Lynda byla typem ženy, které můžete naslouchat hodiny, a Devlin celkem bez obav souhlasila, že jí poskytne zmíněné interview. Moderátorčina spolupracovnice Florence zařídila spojení mezi studiem RTE a rádiem Downtown a za pár dní seděla majitelka City Girl v prázdné místnosti před mikrofonem. Byla trochu nervózní. Přestože od otevření podniku absolvovala nesčetně rozhovorů pro rozhlas a televizi, pokaždé se jí strach svíral žaludek. Všichni ji ujišťovali, že tréma není na škodu, protože větší na věci se pokazí právě ve chvíli, když se k nim začne přistupovat lhostejně. Florence domluvila zkoušku zvuku a klidný tón jejího hlasu Devlin trochu povzbudil. Ve sluchátkách slyšela Lyndu, jak se jí ptá, jestli se cítí v pohodě, a vzápětí vstoupily do éteru. Moderátorka se vyznala ve své profesi dokonale a obě si během pár minut připadaly, jako by spolu klábosily v Coffee Dock.

Po odvysílání pořadu telefonovalo do klubu mnoho zájemkyň, které si přály využít speciální nabídky připravené pro ženy ze severu země. Devlin se s Lyndou spřátelila, a kdykoliv temperamentní blondýnka přijela na návštěvu do Dublinu, vždycky se spolu sešly na kus řeči.

O několik týdnů později šla Devlin na oběd s otcem. Setkali se v kavárně v hotelu Jurys, protože tam měl Gerry odpoledne schůzku s několika podnikateli. Dcera si ho právě dobírala, že skutečně vypadá jako nefalšovaný bankovní úředník, když je přerušil hluboký mužský hlas se silným severoirským přízvukem. Otočili se a spatřili Arthura Kellyho, dlouholetého klienta a přítele pana Delaneye.

„Posaď se a dej si s námi kávu,“ pozval Gerry žoviálního muže a potřásl si s ním rukou. Arthur se usmál na Devlin, sklonil hlavu a políbil ji na tvář.

„Drahoušku, to interview s Lyndou Jayneovou bylo fantastické! Skoro jsem naboural, když jsem tě uslyšel. I na tu dálku zněla tvoje slova naprosto jasně a srozumitelně. Nemohl jsem uvěřit, že v rádiu mluví moje maličká holčička.“

Během následující konverzace se Devlin zmínila o vlně zájmu, kterou klub na severu vyvolal, a mimoděk poznamenala: „Uvažuji, jak by se asi podobnému podniku vedlo v Belfastu.“

Arthur se narovnal. „No, to je teda nápad, holka!“

Devlin vytřeštila oči. „Arthure, myslíte...? Říkáte, že...?“

„Jsem o tom absolutně přesvědčený.“ Tváře mu hořely vzrušením a v očích se mu blýskalo.

„Hele, vy dva,“ smál se Gerry. „Koukejte se uklidnit.“

„Ale tati, to by mohlo vyjít! Vsadím se, že trh je tam pro takovou investici jako stvořený.“ Devlin překypovala nadšením. To bylo přesně to pravé, co potřebovala. O rozšíření podniku hovořili s Lukem už dávno a nechali si vypracovat studii, která mapovala marketingové možnosti v Galway. Výsledky průzkumu byly velmi povzbudivé, takže se na jejich základě pustili do hledání vhodné budovy. Založení další pobočky v Belfastu by bylo jen třešničkou na dortu.

Gerry nechal dceru s Arthurem o samotě, aby si mohli v klidu promluvit, a ti dva ještě další hodinu diskutovali o všech aspektech návrhu. Dohodli se na předběžných krocích, které učiní v nejbližší době. Devlin považovala za prioritní schůzku s účetním, protože chtěla mít v ruce veškerá fakta a propočty, než svůj úmysl přednese Lukovi.

Dorazila k Balbrigganu a právě projížděla periferií města. Kdyby se podíval do šanonu, který měla v kufříku, zaručeně by ho ten projekt uchvátil. Tím si byla jistá. Místo toho se pohádali a Luke neviděl z podnikatelského záměru ani čárku. Teď bude muset oznámit Arthurovi, že se jí nepodařilo získat jeho stanovisko k celé věci. Zhluboka si povzdychla. Bezpochyby nemluvil vážně, když prohlásil, že vystoupí z partnerství v City Girl. Plácl to v rozčilení ve vyhroceném okamžiku a neuvědomoval si, co říká. Vždyť byl na klubu zainteresován stejně jako ona. Až ho přejde zlost, seznámí ho s plánem a přiměje, aby se setkal s Arthurem.

Kéž by se vůbec nezačali vzájemně obviňovat. Devlin uznávala, že to všechno nebyla pouze Lukova chyba. V podstatě měl pravdu, když tvrdil, že neví, na čem je. Neměla se s ním líbat, tím rozhodně ničemu nepomohla. Ale byl to nádherný polibek, až ztrácela dech, když pocítila žádostivost, která zachvátila její tělo. Naposledy zažila něco podobného hodně, hodně dávno. Potlačovala svou sexualitu a smyslnost od té doby, kdy ji Colin přivedl do jiného stavu. Po nehodě se stáhla do sebe úplně a každého muže, který ji chtěl pozvat na schůzku, vřdycky odmítla. A nebylo jich málo.

Ovšem Luke byl jiný. Přemluvil ji, aby se pokusila usmířit s matkou, a jenom

díky němu se odhodlala pozvat Lydii na oběd. Moc se mu chtěla pochlubit, že v tom směru dokázala udělat první krok. Přestože by jí nepochybně nikdy neublížil jako Colin, byla z navázání milostného vztahu k smrti vyděšená. Možná by ji pochopil, kdyby mu vysvětlila své obavy. Až dnes večer dorazí domů, zatelefonuje mu a objasní to. Tohle rozhodnutí ji trochu povzbudilo, protože se kvůli hádce s Lukem nesmírně trápila. Přemýšlela, jestli ji znovu políbí. Ve skrytu duše doufala, že ano, ale zároveň si vyčítala, že v podstatě vůbec neví po čem vlastně touží.

Jednání v Belfastu probíhalo mnohem lépe, než si představovala. Arthur se zrovna vrátil z Dundalku, kde měl schůzku s jedním kolegou, který vlastnil objekt na okraji města. Uvažoval, že právě taková stavba by mohla vyhovovat jejich potřebám.

„Také si prohlížím budovy blízko náměstí Donegall a našel jsem jeden dům, který se mi opravdu líbí. Je to sice v centru, ale vím, že o něj stejně jako my usiluje i jistá pojišťovna. Holčičko, jestli se nám ho podaří získat, bude to zásah do černého. Nechal jsem vypracovat průzkum trhu a zpráva ukazuje kladné výsledky. Konkurence není nic, čeho bychom se měli bát. Koukni se kolem, je tady spousta tělocvičen a posiloven, ale takovému projektu, jaký chystáme my, se sotva něco z toho vyrovná.“

„Domnívala jsem se, že Kieran ten nápad bez váhání zavrhne, ale neudělal to. Přivezla jsem s sebou předběžný rozpočet, který pro mě připravil. Můžeme požádat o grant z fondu na podporu podnikatelských aktivit.“ Devlin podala Arthurovi podklady.

Arthur Kelly si pročítal materiály a souhlasně přikyvoval hlavou. „Tvůj účetní je velmi důkladný, zabýval se každým detailem. Vidím, že se rovněž zkontaktoval s CTT.“

„Nenechal kámen na kameni. Kdyby si nemyslel, že by z toho mohlo něco být, neseděla bych tady,“ usmála se Devlin. Byla za svého šetrného účetního vděčná, často ji musel postavit nohama zpátky na zem a krotit ji, když pustila uzdu své fantazii. Nebýt dobrých rad Kierana a Luka, nevyhnula by se v minulosti několika špatným investicím, proto jim vždycky naslouchala velmi pečlivě.

S Arthurem se domluvili, že budou pokračovat v dalších kalkulacích a podrobnějších plánech, a znovu se sejdou v Belfastu, jakmile si ověří, které prostory budou k pronájmu nejvhodnější. Pozdě odpoledne se Devlin vydala na cestu zpátky do Dublinu. Byla mnohem bezstarostnější než ráno a rozhodla se, že se nevrátí do kanceláře, ale pojedje rovnou domů, osprchuje se, převlékne a potom zavolá Lukovi do hotelu.

Jak stála pod proudem tekoucí vody a mydlila se, přepadla ji nervozita. Cítím se, jako bych si měla domluvit první rande, pomyslela si s hořkým úsměvem na rtech. Doufala, že se Luke dávno přestal zlobit. Měla by se mu omlu-

vit za to hloupé obvinění z citového vydírání. Není divu, že se urazil. Zabalila se do měkké osušky, odešla do ložnice a vytočila číslo hotelu.

„Je mi líto,“ odvětila recepční, „ale pan Reilly svou rezervaci zrušil. Prohlásil, že nebude čekat do zítřka a raději odletí do Londýna dnes večer.“

„Děkuji,“ zamumlala Devlin a zavěsila. Přeběhl jí mráz po zádech, přestože sluneční paprsky pronikaly oknem do pokoje a v místnosti bylo teplo. Určitě je pořád naštvaný, usoudila mrzutě. Najednou si připadala strašně osamělá. Bez rozmyslu zatelefonovala do Lukova bytu v naději, že už dorazil domů. Chtěla ho slyšet, chtěla mu říct, jak moc ji ta hádka mrzí, chtěla mu sdělit novinky ze setkání s Arthurem a svěřit se mu, že se konečně odvážíla promluvit s matkou. Bohužel se ozvala jen nahrávka na záznamníku. Devlin sklíčeně poslouchala hluboký hlas svého přítele, který ji vybízel, aby mu zanechala vzkaz, ale nedokázala najít ta správná slova. Položila sluchátko, rozpačitě držela prsty nad číselníkem a uvažovala, zda mu má zavolat do kanceláře, nebo ne. Zhluboka se nadechla a vytočila číslo. Linka byla obsazená.

To znamená, že tam je. Ačkoliv byla jeho asistentka velmi pracovitá, sotva by se zdržela v zaměstnání tak dlouho. Letmo se podívala na budík a zjistila, že brzy bude tři čtvrtě na sedm. Rozhodla se, že to zkusí za deset minut znovu, zapnula fén a začala si foukat blondáté mikádo.

Když za pět minut zazvonil telefon, málem zešílela radostí. „Haló,“ vypravila ze sebe stísněně, protože čekala, že uslyší Luka. Ohlásila se Maggie a Devlin nevěděla, jestli má mít radost, nebo se rozplakat.

Za dvacet minut se mu znovu pokusila dovolat do kanceláře, ovšem telefon nikdo nezvedal.

„Proč tam, prosím tě, nejsi?“ mumlala nešťastně.

Okolo deváté mu zase telefonovala domů, ale hovor se opět přepojil na záznamník.

Celý večer seděla v křesle a pouštěla si cédéčka Mary Blackové, aby si zvedla náladu.

Nebyl doma ani v jedenáct. Třeba má s někým schůzku. Možná pozval na večeri nějakou ženu, napadlo ji a cítila se mizerně. Raději si šla lehnout, ale ještě dlouho se na posteli převalovala, než se jí konečně podařilo usnout.

Luke se protáhl, zívá, promnul si uslzené oči a rozhlédl se kolem. Chvilku mu trvalo, než přišel na to, kde vlastně je. V televizi hrála anglická hymna. Natáhl se a vypnul ji. Zřejmě usnul. Původně neuvažoval o tom, že by přespal na lodi, ale bylo hodně pozdě, proto se rozhodl zůstat. Stejně se mu nijak zvlášť nechtělo jít domů.

Loď se konejšivě pohupovala na vodách Temže a Luke okénkem pozoroval světla Londýna, která se ve tmě třpytila jako ozdoby na vánočním stroměčku.

Nikdy v životě si nepřipadal tak opuštěný a zmatený, ale zároveň i hodně našťvaný. Zabořil hlavu do dlaní a pokoušel se vymazat z mysli obraz jejího obličejce, obraz, který ho neustále pronásledoval. Nesmírně ho potěšilo, když ji zahlédl, jak ho nedočkavě vyhlíží na letišti. Objala ho a políbila, jako by byla doopravdy ráda, že ho vidí. Domníval se, že se k ní přece jen o krůček přiblížil. Bylo to absurdní.

„Ach, Devlin, Devlin, co mi to děláš?“ šeptal. Když ho našla z citového vydírání, příšerně se rozčilil. V ten okamžik by z ní nejraději vytřásl duši. Toužil s tou dívkou navázat romantický vztah, ale jediné, co cítil teď, byla únava a naprostá lhostejnost. Něco takového nechtěl nikdy zažít.

Uvědomoval si, že prošla hroznými zkušenostmi a je po emocionální stránce strašlivě zraněná. Snažil se k ní přistupovat s trpělivostí a taktem, jenže po těch několika měsících bylo očividné, že to k ničemu nevede. Byl příliš velký realista. Nemůže neustále narážet hlavou proti zdi. Nastal čas s tím skoncovat. Klub se dobře zavedl a Devlin se osvědčila jako perfektní manažerka. Nepotřebuje, aby ji dál podporoval. Nebude pro ni problém najít si jiného obchodního partnera, její otec jí určitě bude schopen pomoci.

Každopádně má na tomto břehu Irského moře své práce víc než dost. Díky hospodářskému poklesu jeho společnost skupovala podhodnocené nemovitosti, které renovovala a následně pronajímala. Až recese skončí, všechno se zase prodá a firma si přijde na slušný zisk.

Myslel to vážně, když prohlásil, že si Devlin může City Girl nechat. Měl toho dost. Nařídil Dianne, aby mu hned na ráno domluvila jednání s právníkem. Požádá ho, aby podnikl opatření, která povedou k rozvázání jejich partnerství.

Luke s těžkým srdcem pozhasínal světla v salonku a odešel do své kajuty. Potmě se svlékl, vlezl si do postele a přemýšlel, co asi Devlin právě dělá. Vzpomněla si na něj vůbec? Podle toho, jak ji znal, předpokládal, že je až po krk ponořená do plánů a kalkulací, když měla dneska schůzku s tím byznysmenem ze severu. Bože, chce otevřít pobočku v Belfastu! Ta ženská zešílela! Položil se na záda, dal si ruce pod hlavu a poslouchal vrzání lodi. Ale třeba má v něčem pravdu, přemítal. Skutečně existovaly pádné důvody proč začít v Severním Irsku podnikat. Možná by se tam opravdu City Girl mohl zavést stejně úspěšně jako v Dublinu.

„Zapomeň na to, nemáš s tím nic do činění,“ zamručel nevrle. „A odteď ti je i ona úplně volná.“ Převalil se na břicho a strčil hlavu pod polštář, ale hodně dlouho nemohl usnout.

„Ty jsi ten jediný, po kom toužím... ááách, ááách, miláčku, ten jediný ze všech...“, zpívala Dianne Westwoodová, zatímco si roztírala po obličejí hruš-

kovopapájový hydratační krém. Dnešní večer věnovala péči o svůj vzhled. Čisticí mléko, pleťová voda, zvlhčující maska. Vytrhání obočí a manikúra. Byla ve skvělé formě.

Luke se vrátil do Londýna zcela neočekávaně a navíc ve špatné náladě. Měl se objevit až následující den, sama mu zarezervovala hotel a letenky, ale ve čtvrt na šest vkráčel do kanceláře a nařídil jí, aby mu hned na ráno domluvila jednání s právníkem.

„Vyhovovalo by vám odpoledne?“ zeptala se ho sebejistě. Mluvila se sekretářkou Andrewa Huntera, která jí oznámila, že ráno absolutně nepřipadá v úvahu.

„V žádném případě!“ odsekl Luke. „Řekněte Hunterově asistentce, že si přeji s jejím šéfem posnídat.“ Nakonec se podařilo setkání dohodnout, ačkoliv žena na druhém konci telefonu byla trochu rozladěná. Nicméně si uvědomovala, že nemůže nic namítnout, protože jinak by přišla o zaměstnání. Pan Reilly byl jedním z největších klientů jejich právnícké kanceláře a nesměla si dovořit způsobit mu sebemenší nepříjemnosti.

„Jak dopadla schůzka s Devlin Delaneyovou?“ vyptávala se Dianne povzneseně. Měla radost, že ji Luke zastihl v pilné práci, přestože ostatní zaměstnanci odešli domů už v pět.

„Moc dobře ne,“ procedil mezi zuby. „Vyhledejte mi složku City Girl, smlouvy a tak dále.“

„Jistě,“ přikývla. Působila dojmem ztělesněné přičinlivosti, ovšem v duchu hořela zvědavostí. O co jde? S DD bezpochyby nebylo něco v pořádku.

Podala mu šanon, o který ji žádal, a tiše za sebou zavřela dveře. O tři čtvrtě hodiny později zatelefonovala do nedalekých lahůdek a objednala žitný chléb s plátkem hovězího, Lukův oblíbený sendvič, salát a zelí. Na tác položila látkový ubrousek a příbory, uvařila konvici kávy a odnesla jídlo šéfovi.

Zvedl hlavu od stolu a usmál se na ni svým typickým okouzlujícím úsměvem. S přimhouřenýma očima vypadá neodolatelně, pomyslela si Dianne a zatoužila ho vášnivě políbit na smyslná ústa. Chtěla mu říct, ať zapomene na Devlin Delaneyovou, protože je tady ona, aby mu splnila každé přání. Ale ovládla se a prohodila: „Napadlo mě, že asi máte hlad. Myslela jsem, že by vám lehká večeře mohla přijít vhod.“

„Bez vás bych byl úplně ztracený,“ odvětil a Dianne věděla, že v tomhle kole zvítězila. Pověděl někdy něco takového té blondáté sexbombě? Byla přesvědčená, že ne.

Dianne se rozzářily oči, když si vzpomněla na kompliment, který jí Luke složil. Vklouzla pod saténovou příkrývku a zhasla světlo. Ve tmě se jí dařilo lépe vyvolat v mysli jeho obraz. O čem teď bude snít? O svatbě. V duchu procházela uličkou kostela v pohádkově nádherných šatech, mnohem krásnějších, než jaké si kdy oblékly nevěsty z královského rodu, a u oltáře ji vítal Luke, její

nastávající manžel. Vzal ji za ruku, láskyplně se na ni zahleděl a potom jí navlékl na prsteníček zlatý snubní prsten. Ne, to ne. Chtěla vášeň. Znovu si vybavila, jak oslnivě se na ni usmál. Představila si, jak ji svádí, jeho oči se vpíjely do jejích, trhal jí z těla hedvábný živůtek a přidušeně mumlal: „Chci tě, Dianne! Bože, tolik tě chci!“

„Ach, ano... ano, Luku... ano...“ Dianne prudce oddechovala. Na tohle myslela ze všeho nejraději.

3. kapitola

„Ticho!“ Devlin praštila do budíku, který ji vytrvalým zvoněním probudil, a znovu zabořila hlavu do polštáře. Obyčejně vstala hned, ale dnes v noci nespala dobře a věděla, že ji čeká náročný den. Má před sebou dvě setkání s personálními řediteli firem, které měly zájem o členství v klubu pro své zaměstnance, a také bude jednat se zástupci jisté reklamní agentury, kteří se ji snažili přesvědčit, aby podporovala výrobek jejich klienta. Byla pozvána jako čestný host na slavnostní oběd obchodní komory a děsila se okamžiku, až bude přednášet proslov. Na odpoledne měla domluveno, že poskytne rozhovor rádiu RTE pro pravidelný pořad o veřejných záležitostech a obchodu.

V jednu chvíli měla tisíc chutí zavolat sekretářce, předstírat, že dostala chřipku, a požádat ji, aby všechny závazky zrušila. Strávit celý den doma, aniž by jí kdokoliv obtěžoval, se jí zdálo jako docela dobrý nápad. Vůbec si nepřipadala jako Devlin Delaneyová, aktivní a cílevědomá obchodnice, spíš se jí chtělo zůstat v peřinách a do večera nevylézt. Ten samý pocit mívala jako dítě každé pondělí, když si uvědomila, že bude muset zase celý týden chodit do školy.

Lidé si často mysleli, že je skvělé být svým vlastním pánem, ale to byla absolutně mylná představa. Pozice šéfky ji nijak nezbavovala povinností, které nemohla ignorovat. Pro jakéhokoliv z svých zaměstnanců je mnohem snazší vzít si volno než pro mě, pomyslela si nevrle. Otráveně se zvedla z postele a rozespálými očima mžourala do zrcadla. Úspěšná podnikatelka, uškříbla se sarkasticky. Kdyby mě tak někdo viděl. Občas bylo skutečně náročné vypadat podle obrazu, který jí vytvořila média. Sprcha a káva ji postavily na nohy a ve chvíli, kdy si ukládala do kufříku text proslovu, cítila se psychicky naprosto připravená vyrazit na první schůzku.

V City Girl to už ve čtvrt na devět hučelo jako v úle. Spousta žen si přišla před odchodem do práce zacvičit nebo zaplavat, některé se sešly přímo v Coffee Dock a u snídaně projednávaly obchodní záležitosti. Když Devlin vstoupila do kavárny, aby si objednala něco k jídlu, všimla si, že u jednoho stolku sedí nad kávou a croissanty prominentní politička, významná podnikatelka a člen-

ka správné rady jedné agentury, která sponzoruje vládu. Všechny tři spolu živě hovořily. V klubu se navazovaly nové kontakty velmi snadno, což jeho majitelku ohromně těšilo.

Devlin se vrátila do kanceláře a posadila se k oknu. Zadumaně se dívala do parku svatého Štěpána, jedla jogurt s medem a pohrávala si s myšlenkou zatelefonovat Lukovi. Čím více času uplynulo od chvíle, kdy se pohádali, tím méně se jí dostávalo odvahy se mu ozvat. Za celou dobu, co spolu pracovali, ho nikdy neviděla tak rozzlobeného. Ale vždyť by mi měl zavolat sám a omluvit se, že odešel z letiště, namítala si. To byl od něj vrchol nezdvořilosti. Koneckonců, měli jsme naplánované jednání. Zachoval se neprofesionálně, když dovolil svým osobním pocitům, aby se staly překážkou jejich obchodního vztahu.

Ano, ale možná jsi ho k tomu vyprovokovala, připustila. Nejdřív se s ním líbáš a pak se tváříš, že jste jen partneři v podnikání.

„To je absurdní,“ vyhrkla nahlas, vstala z křesla, přešla k psacímu stolu a vytočila Lukovo číslo. Došla k závěru, že se tohle nedorozumění musí vysvětlit co nejdřív. Jsou přece dospělí lidé.

Telefon okamžitě zvedla sekretářka. Devlin její pohotovost ani trochu nepřekvapila. Jednou se s ní setkala a tehdy pochopila, že ta schopná mladá žena rozhodně není z těch, které by s něčím dělaly velké cavyky. „Mohu mluvit s Lukem, prosím vás?“ zeptala se mile.

„Promiňte, ale není tu,“ odpověděla Dianne odměřeně a nic víc nedodala.

„Aha. Tady Devlin Delaneyová. Vyřídila byste mu, prosím, že jsem volala, a požádala ho, aby se mi ozval? Budu v City Girl asi do dvanácti hodin nebo mě zastihne večer doma.“

„Počítám, že se vrátí do kanceláře během odpoledne. Teď má schůzku s právníkem a myslím, že se až do oběda zdrží na stavbě. Každopádně mu váš vzkaz předám.“

„Děkuji vám,“ řekla Devlin a zavěsila.

Diannino sdělení ji rozrušilo víc, než by si přiznala. Luke se určitě s právníkem nesešel kvůli klubu. Včera to nemyslel vážně. Nebo ano? Najednou si tím nebyla tak docela jistá.

„Telefonoval mi někdo, o kom bych měl vědět?“ vyptával se Luke, jakmile se objevil ve dveřích do kanceláře. Měl na sobě džíný a tričko a asistentka z něj nemohla spustit oči. Na stavbu chodil vždycky oblečený sportovně a Dianne pokaždé obdivovala jeho pevnou a svalnatou postavu, kterou těsně obepínala bílá bavlna trička. Líbilo se jí, jak se mu na krku kroutily tmavé vlasy, a často si představovala, že ji jednoho dne budou objímat jeho silné opálené paže.

„Nikdo nevolal,“ zalhala. Byla by blázen, kdyby mu prozradila, že mluvila s Devlin. Mezi těmi dvěma se něco dělo, zřejmě se pohádali. Proč by se Luke

jinak pracel do Londýna, když předpokládal, že zůstane v Dublinu přes noc? A proč se najednou chtěl tak rychle setkat s právníkem?

Ne, vzkaz od slečny Delaneyové mu v žádném případě nevyřídí. Jestli to někdy vyjde najevo, vymluví se, že zapomněla. Obvykle podávala bezchybný výkon a byla přesvědčená, že by jí Luke určitě prominul.

„Dokončila jsem zprávu ohledně projektu Stepheer's Bush a připravila jsem vám program na služební cestu do Holandska. Odlétáte zítra v osm hodin z Heathrow. Mám vás odvézt na letiště?“ zeptala se Dianne a toužebně doufala, že přikývne.

„Projekt Stepheer's Bush je už hotový? Odvedla jste skvělou práci, děkuji vám. Víím, že jste tomu věnovala hodně hodin přesčas, a vážím si toho.“ Luke se usmál a Dianne zčervenala rozpaky. „Ušetřím vám cestu a na letiště si vezmu taxi, ale díky za nabídku. Jen mi to tady pohlíďte, dokud se nevrátím.“

Chtěla mu říct, že ho odveze ráda, ale to by nebylo to patřičné chování, na kterém si Dianne velmi zakládala. Ať si klidně vezme taxíka, ale nemůže jí zabránit, aby ho přijela vyzvednout, až přiletí zpátky. Musí být pro Luka Reillyho dokonale nepostradatelnou. Pokud ona do toho bude mít co mluvit, DD se v jeho očích stane bezvýznamnou osobou.

„Přinesu vám kávu. A zařídila jsem, aby vám Sally vyzvedla obleky z čistírny. Pověsila jsem vám je do kanceláře.“

„Dianne, vy jste poklad,“ prohlásil Luke.

Já víím, usmála se v duchu a odešla.

Luke lhostejně prolistoval program, který mu Dianne sestavila pro pobyt v Holandsku. V podobných chvílích obvykle cítil, jak mu stoupá adrenalin v krvi, a začínal se na nastávající obchodní jednání těšit, ale právě teď mu představa služební cesty lezla přišerně na nervy.

Skutečně doufal, že mu Devlin zavolá. Když na schůzce s Andrewem Hunterem poslouchal, jaká opatření vyžaduje rozvázání partnerství, rozhodl se, že pokud se mu přítelkyně ozve, zeptá se jí, jestli si nechce o všem ještě jednou v klidu pohovořit. Očividně neměla zájem.

Vyhledal v diáři číslo do kanceláře svého právníka a zvedl telefon, aby mu zavolal.

„Kdy se vrátí?“ Devlin se ze všech sil snažila, aby se jí neroztřásl hlas.

„Vyzvednu ho v Heathrow v pátek pozdě večer,“ odpověděla Dianne úsečně.

„Děkuji vám.“

„Není zač, slečno Delaneyová.“

Devlin zavěsila. Nevěděla, jestli se jí to jenom nezdálo, ale měla dojem, jako by s ní Dianne mluvila povýšeným tónem. Nemohla uvěřit, že Luke odjel do

Holandska, aniž by jí zatelefonoval, přestože mu nechala vzkaz. Zřejmě to myslel doopravdy vážně, když prohlásil, že má všeho po krk. Z té myšlenky se jí zatočila hlava.

Otevřely se dveře a do kanceláře nakoukla sekretářka. „Jste připravená začít s pohovory? Už dorazila první uchazečka.“

Devlin se zhluboka nadechla a přikývla. „Samozřejmě. Požádejte, prosím, Aoibhinn, aby přišla dolů.“ Aoibhinn pracovala v City Girl jako vedoucí kosmetička, a protože se v salonu krásy uvolnila dvě místa, bylo zapotřebí uspořádat konkurz na jejich obsazení.

Zbytek dne uběhl jako obvykle v hektickém tempu. Celý následující den měla Devlin mizernou náladu, proto zavolala Maggie, aby si popovídaly. Po chvilce rozhovoru pochopila, že kamarádka má vlastních starostí víc než dost, takže si raději nechala své potíže s Lukem pro sebe.

Příští den brzy ráno si pročítala zprávu, kterou pro ni připravil Arthur, když jí sekretářka uvědomila, že má na telefonu právníčku. Jako ve snách slyšela říkat Moniku Finlayovou, že obdržela dopis od právníka pana Reillyho, ve kterém jí sděluje, že podnikl předběžná opatření ke zrušení partnerství.

4. kapitola

„Zanedlouho přistaneme na londýnském letišti Heathrow. Prosím, zapněte si bezpečnostní pásy a zvedněte sedadla do původní polohy,“ oznámila letuška a Devlin pocítila, jak se jí žaludek sevřel strachy. Rozhodla se odcestovat do Londýna bez velkého rozvažování a najednou začala pochybovat, jestli neudělala chybu. Třeba jí chtěl Luke naznačit, aby mu zmizela z očí. Ani se jí neobtěžoval zatelefonovat a jejich právníci právě teď pracovali na rozvázání smluv.

Nemohla dopustit, aby se rozešli takovým způsobem. Nechtěla, aby na sebe vzpomínali s hořkostí. Znamenal pro ni příliš mnoho. Ale co udělá, když s ní odmítne mluvit? Byl jí velkou oporou a stal se neoddělitelnou součástí jejího života. Kdykoliv potřebovala, vždycky se na něj mohla obrátit. Nedokázala si představit, jak bude společnost City Girl fungovat bez něj. Dlouho považovala jeho přítomnost za docela samozřejmou a najednou si naprosto šokovaně uvědomila, jak strašně je na něm závislá. Byla natolik zaměstnaná, že nikdy o jejich vztahu moc nepřemýšlela. Ale jednu věc věděla naprosto jistě – nechce ztratit Lukovo přátelství.

Hned po přistání mu volala do bytu, ale nebyl doma. Mrkla na hodinky a spočítala si, že se už pravděpodobně vydal na cestu do práce. Bylo krátce po půl deváté.

Prošla celní prohlídkou, mávla na taxi a řekla řidiči adresu Lukovy kanceláře.

Jakmile se znovu posadila do jednoho z typických velkých černých taxíků, přepadl ji zvláštní pocit. Ne že by využívala jejich služeb často, když žila a pracovala v Londýně. Měla velmi málo peněz, proto spíš jezdila metrem a autobusem. Tady porodila Lynn a starala se o ni. Připadalo jí to všechno hodně, hodně dávno. Vrátila se s dítětem do Dublinu, protože si myslela, že se jim tam bude dařit lépe. Možná kdyby zůstala v Anglii, byla by její dcerka stále naživu. Nesnesitelná touha jí trhala srdce a v očích ji začaly pálit slzy. Kdokoliv tvrdí, že čas léčí, je lhář. Každou další minutou propadala větší trudnomyslnosti a měla sto chutí požádat řidiče, aby otočil a odvezl ji zpátky na Heathrow.

Když dorazili k impozantnímu bloku budov, kde sídlila Lukova firma, měla nervy úplně nadranc. Letmo se podívala do zrcátka, aby se ujistila, že vypadá výborně a navenek není patrná ani stopa rozrušení, které jí zmítalo. Opravila si rtěnku, zaplatila taxikáři, zhluboka se nadechla a vystoupila po mramorových schodech nahoru. Tak jsem tady, pomyslela si trpce a uvažovala, kde asi může být Luke. Třeba má jednání nebo je na stavbě. Na druhou stranu, pokud byl až do pátku večer na služební cestě, jistě se v pondělí ráno alespoň na hodinu zastavil v kanceláři. To se uvidí za okamžik. Nastoupila do výtahu a zmáčkla tlačítko nejvyššího patra, kde se nacházely jeho kanceláře.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se jí sympatická recepční.

„Sally, mohla byste tohle ihned vytisknout? Pan Reilly to nutně potřebuje.“ Vysoká a štíhlá dívka s postavou modelky vyšla z jedné z místností. Devlin poznala Lukovu osobní asistentku Dianne.

Blondřatá žena zvedla tázavě upravené obočí, ale vzápětí si i ona uvědomila, kdo před ní stojí.

„Aha, slečna Delaneyová,“ pronesla neomaleně. „Přejete si?“

„Ráda bych se na pár minut viděla s Lukem. Oznámla byste mu, že jsem tady?“ Devlin překvapilo, že se jí ani na vteřinu nezachvěl hlas.

„Na celé dopoledne má domluvené schůzky. Ale mohla bych se pokusit naplánovat vám setkání někdy v týdnu. Snad ve středu,“ odpověděla Dianne odměřeně.

„Kdybyste byla tak laskavá a šla mu sdělit, že na něj čekám, byla bych vám nesmírně vděčná,“ prohlásila Devlin odhodlaně a podívala se sekretářce přímo do očí. Ani ji nenapadne, aby se nechala zastrašit touhle kreaturou.

„Dianne, potřebuji Van der Voekovy – Devlin! Co tady děláš?“ V recepci se objevil Luke a nechápavě na ni civěl.

Devlinino srdce se rozbušilo jako o závod. „Chtěla bych si s tebou chvíli promluvit. Tedy, pokud mě pustíš dovnitř.“

„Ovšem. Pojď dál.“

„A co vaše jednání v půl desáté?“ otázala se Dianne chladně.

„Omluvte mě, že přijdu později. Nabídněte klientovi kávu. Chovejte se jako obvykle v podobných případech.“ Odkráčel do své kanceláře a zavřel za sebou a Devlin dveře.

Co tady, ksakru, pohledává, divila se Dianne naštvaně. Posadila se k počítači a mlátila do klávesnice s mnohem větší silou, než bylo nezbytné. Málem dostala infarkt, když vstoupila do recepcce a uviděla tu blondatou sexbombu v celé její kráse. V elegantní šedé sukni a bílém kabátku, který podtrhoval nádherně opálení, vypadala skutečně půvabně. Čert aby to vzal! A ty vlasy. Mikádo jí vážně slušelo, působila nejen oduševněle, ale zároveň i křehce a zranitelně.

„Do prdele!“ vyhrkla, jak jí hlavou probleskla nepříjemná myšlenka. Devlin se nepochybně zmíní, že volala a nechala vzkaz. Teď je opravdu v průšvih. Luke jí určitě hrozně vynadá. Sotva nabyla dojmu, že se k němu o krůček přiblížila, musí se všechno zhatit. Měl velkou radost, když ho přijela vyzvednout na letiště, a pozval ji na večeři ke Scottovi do Mayfair. Objednala si vynikající humrovou polévku a při jídle se ho vyptávala na všechny podrobnosti ohledně služební cesty. Vyprávěl jí o obchodu, který se mu podařilo uzavřít, a Dianne mu celou dobu dávala okázale najevo své nadšení. Dokonce jí přivezl malou pozornost, krásnou vyřezávanou šperkovnici, a řekl jí, že si upřímně váží její tvrdé práce. Když se ten večer ukládala do postele, cítila se jako v sedmém nebi. Přestože dnes ráno zjistila, že koupil dárek i Sally, její skvělou náladu to nijak neovlivnilo.

Všechno šlo hladce, dokud se neobjevila Devlin, nezamrkala svýma obrovskými modrozelenýma očima a neudělala z Dianne úplného blázna.

Co se asi v té kanceláři děje? Dala by cokoliv, kdyby se to mohla dozvědět.

„Díky, že jsi mě přijal,“ řekla Devlin. Připadala si trochu trapně.

„Nebud' hloupá. Víš, že tě vždycky rád vidím.“

„Tím jsem si nebyla příliš jistá,“ odsekla, „zejména když jsi nezareagoval na můj vzkaz.“

„Na jaký? Nevěděl jsem, že jsi volala.“ Luke se zlověstně zamračil.

„Ano, volala, do práce i domů. Protože ses neozval, a Monica Finlayová mi pověděla o dopisu od tvého právníka, usoudila jsem, že je mezi námi konec...“ Zlomil se jí hlas.

„Pokud si dobře vzpomínám, nezdálo se mi, že by tě to příliš trápilo, když jsme spolu naposledy mluvili,“ pronesl suše.

„Křivdíš mi! Vždyť jsi mi řekl, že už mě nechceš nikdy vidět. Vzpomínáš si? Zřejmě jsi tehdy mluvil vážně.“ Otočila se, aby odešla, ale Luke ji chytil za ruku a zadržel ji.

„Počkej, nemyslel jsem to tak. Omlouvám se. Máš pravdu, *křivdím* ti. Moc mě mrzí, co se stalo na letišti. Nechci naše partnerství ukončit.“ Podíval se jí do očí.

„Ani já ne,“ zašeptala. „Potřebuju tě jako svého přítele.“

„Pořád budu tvůj přítel, neboj se,“ povzdychl si Luke a objal ji. Z Devlin najednou jako by spadlo tíživé břemeno, položila si mu hlavu na rameno a přitiskla se k němu.

„Bude lepší, když zatelefonujeme právníkům a oznámíme jim, že jsme změnilí názor,“ podotkl zasmušile. „Chováme se jako malé děti. Raději mi vyprávěj o tom podniku v Belfastu, který rozjždíme.“

„Bude se ti to moc líbit.“ Devlin zajiskřilo v očích nadšením. „Jsem přesvědčená, že to dotáhneme do úspěšného konce.“ Přerušilo je bzúčení interkomu. Byla to Dianne.

„Máte na telefonu Kennetha Majora.“

„Řekněte mu, že mu zavolám. A prosím, nepřepojujte mi sem žádné hovory,“ nařídil jí Luke stroze.

„Jistě,“ odvětila mrazivým tónem.

Devlin se smutně usmála. „Pokazili jsme tvé asistentce rozvrh, který ti pečlivě sestavila. Moje sekretářka Liz může pokaždé vylétnout z kůže, když jí zmařím plány.“

„Kdybych tušil, že přijedeš, zrušil bych dnešní program,“ poznamenal Luke s lítostí. „V kolik hodin se vracíš domů?“

„Nezamluvila jsem si letenku, protože jsem nevěděla, kdy se mi podaří se s tebou setkat. Pojedu na letiště a počkám, až se někde uvolní místo.“

„Podívej se, vyřídím tady to nejdůležitější, ty si zatím vezmi klíče od bytu a odpočín si. Nebo jdi nakupovat nebo něco... a potom si zajdeme na večeři. Požádám asistentku, aby ti zarezervovala let na zítřek.“

„Liz se zblázní,“ zasmála se Devlin, ale ten nápad se jí zamlouval.

„Nebud' zbabělec! Pokud se jí dokážeš vzepřít, já se vydám napospas Dianiněmu spravedlivému hněvu.“

„Koukám, že mi dovedeš číst myšlenky,“ podotkla.

„Jsem vážně rád, že jsi přijela.“ Luke se na ni láskyplně zadíval.

„Já také.“

Sklonil svou hlavu a lehounce ji políbil na rty. Devlin se zdálo, jako by právě pocítila prchavý dotyk motýlích křídel.

„Jdi a udělej si pro sebe báječný den. Budu se snažit, abych se dostal domů okolo čtvrté.“ Vyndal z kapsy svazek klíčů a jeden z kroužku sundal.

„Klíč k hradu. Zavolám vrátnému Rajimu a řeknu mu, aby tě očekával. Dobře?“

„Dobře,“ přikývla Devlin.

Vzal jí okolo ramen a doprovodil ji do haly. Vůbec si nevšiml, jak zlostně se na ně Dianne mračí.

„Uvidíme se odpoledne.“ Přivolal výtah. Naposledy zahlédla, jak se na ni usmívá, a pak s lehkým srdcem zmáčkla tlačítko a odjela do přízemí.

Londýnskou oblohu proťal ohromný klikatý blesk a spustil se mohutný liják. Než se Devlin podařilo přejít z jedné strany Oxford Street na druhou, byla skrz naskrz promočená. S plnými rukama tašek mávla na taxi, řekla řidiči adresu a s úlevou se skácela na zadní sedadlo. Přes den bylo strašlivé dusno, ale teď se zatáhlo a vypukla příšerná bouřka. Snad se trochu pročistí vzduch.

Strávila ve městě příjemné dopoledne. Byla přesvědčená, že pokud si chce člověk zvednout náladu, neexistuje nic lepšího než bezhlavě utrácet peníze, a tak vyrazila na nákupy. Pořídila si nádherné černé kimono s růžovým a tyrkysovým vzorem, které mělo výstřih a rukávy lemované světlým proužkem látky. K němu si vybrala noční košili ve stejné barvě a neustále se ujišťovala, že ji vlastně nutně potřebuje, když nepředpokládala, že zůstane u Luka přes noc. Až si půjde večer lehnout, rozhodně se nemůže po bytě procházet zabalená v osušce jako doma, proto jakmile jí v obchodním domě Harrods padl do oka překrásný hedvábný župan, nezaváhala. Nakonec si udělala radost novým luxusním krajkovým spodním prádlem.

Ve Florentines se zastavila na šálek kávy a potom se vydala do tržnice, aby nakoupila potraviny. Naplánovala si, že dnes připraví večeři sama. Protože museli oba chodit do restaurací poměrně často, přestalo se to pro ně stávat významnou událostí. Navíc věděla, že Luke domácí kuchyni zbožňuje, a kdykoliv mu něco uvařila, vždycky si pochutnal. Překvapí ho jeho zamilovaným jídlem, hovězím s ledvinkami zapečeným v listovém těstě.

Podívala se na hodinky. Půl třetí. Už brzy svého přítele znovu uvidí. Nemohla se dočkat, až jí řekne, co si doopravdy myslí o belfastském projektu. Byla šťastná, že se jim podařilo urovnat tu hloupou hádku, posledních pár dní se kvůli tomu nesmírně trápila.

„Zmokla jste, madam.“ Vrátný jí nad hlavou podržel deštník, aby mohla pohodlně vystoupit z taxíku.

„To tedy ano. Je to pořádný slejvák.“ Zvlhlé šaty se jí nepříjemně lepily na tělo a netoužila po ničem jiném než se rychle svléknout a osprchovat.

„Pan Reilly vám nechal vzkaz, že přijde později, než předpokládal. Omlouvá se.“

„To nevádí, Raji,“ odpověděla Devlin vesele. Alespoň bude mít příležitost všechno pečlivě přichystat.

Během hodiny se z ní stala úplně jiná žena. Měla na sobě vypůjčenou košili, bosá pobíhala po kuchyni a pohvizdovala si. Nakrájela na kostičky hovězí maso, rozkrájela ledvinky, nadrobno nasekala cibulku a petržel a přidala několik žampionů. Nejoblíbenější Lukovou přílohou byly zapečené brambory, takže

je nejprve oškrábala a dala vařit. Těsto koupila hotové, protože jeho přípravu nepovažovala za svou silnou stránku.

Přestalo pršet, ale v dálce nad věžemi Westminsterského opatství pořád burácely hromy a nebe zůstávalo zamračené. Počasí bylo vážně příšerné a dusný vzduch se téměř nedal dýchat. Devlin vyšla na balkon a jako pokaždé, když sem přijela na návštěvu, obdivovala úchvatný výhled na Londýn a Temži. Lukovo podkrovní apartmá bylo drahé, ale pracoval skutečně tvrdě a podle jejího názoru si trochu přepychu zasloužil.

Snad mu nebude vadit, že změnila jejich dohodu a rozhodla se zůstat večer doma. Tak jako tak nemohla nikam jít, protože Raji jí poslal šaty do čistírny. Zazvonil telefon a Devlin spěchala dovnitř, aby ho zvedla. Volala Dianne.

„Pan Reilly mě požádal, abych vám zatelefonovala. Jednání se protáhlo a patrně nebude moci odejít dřív než po páté hodině.“

„Vyřídte mu, ať si nedělá starosti. Nikam nespěchám, když se teď mohu zdržet do zítřka. Zajistila jste mi letenku?“

„Sdělila jsem podrobnosti panu Reillymu,“ prohlásila Dianne arogantním tónem.

„To je skvělé, děkuji vám. Na shledanou.“ Devlin zavěsila a pomyslela si, jaké má štěstí, že její sekretářka Liz je nejenže schopná, ale zároveň se umí chovat k lidem velmi příjemně.

Rozhodla se, že bude servírovat jídlo v kuchyni, protože se jí nechtělo prostírat velký stůl v jídelně. Koneckonců, večere stejně nebude formální, když nemá žádné vhodné oblečení. V duchu se usmála. Lukova košile jí byla velká, ramenní švy jí spadaly skoro až k loktům a kolem pasu si musela uvázat jednu z jeho kravat, aby jí při vaření nepřekážely volné cípy. Ale nevadilo jí, že před Lukem nevypadá jako filmová hvězda, v jeho přítomnosti dokázala být vždycy sama sebou. Viděl ji v největších depresích, když se ocitla úplně na dně a pochybovala, jestli má život cenu, a byl to právě on, kdo ji přiměl, aby se zase vzchopila. Byl jediným člověkem na světě, který v ní nevyvolával pocit, že by na něj měla udělat dojem. Bral ji takovou, jaká je. Bez příkras.

Podlila maso a ledvinky, nechala je pomalu dusit na mírném ohni, uvařila si kávu a odešla do obývacího pokoje. Přelétla pohledem sbírku cédéček, vyndala výběr Griegových skladeb a posadila se, aby se oddala sentimentálním tónům. Najednou ji přepadla únava. Vstávala za úsvitu, aby stihla letadlo, a kromě toho posledních pár dní nespala moc dobře, protože jí dělaly starosti problémy s Lukem. Bylo to blaho jen tak sedět, odpočívat a poslouchat nádhernou hudbu.

Když přišel Luke domů, našel ji schoulenou ve své košili v rohu pohovky, kde tvrdě spala. Chvilíčku ji pobaveně pozoroval, ale potom ho uhodila do nosu lahodná vůně dusícího se masa a ledvinek, která se linula z kuchyně.

„Hmmm!“ Rozzářily se mu oči. Ta holka má vážně skvělé nápady, tohle je mnohem lepší než se trmácet do restaurace. Popravdě se cítil pořádně utahaný. Od té hádky se pořádně nevyspal a služební cesta do Holandska ho docela vyčerpala. Hlavně že už to máme za sebou, pomyslel si spokojeně a vypnul pod pávní plyn. Osprchoval se, oholil a převlékl se do džínů a trička. Právě si vařil kávu, když do kuchyně vstoupila rozespálá Devlin.

„Ahoj,“ pozdravila a láskyplně ho objala. „Chtěla jsem, aby tě na stole čekala večeře, ale místo toho jsem usnula. Omlouvám se.“ Zívla.

„Snad tě tak neunavila příprava jídla,“ dobíral si ji Luke s úsměvem. „Mám ti s něčím pomoci?“

„Budeme mít uzeného lososa, tak k němu, prosím tě, namaž chleba máslem, já dám zatím zapéct maso. Nebude to trvat dlouho.“ Vyválela listové těsto, pokladla na něj hovězí, ledvinky a zeleninu, náplň zabalila a vršek pomazala žloutkem. Otevřela troubu, přendala opečené křupavé brambory na spodní rošt a nahoru strčila mísu s jídlem. „Určitě ti nevadí, že nepůjdeme ven? Napadlo mě, že by nám mohla domácí atmosféra vyhovovat líp, a navíc ti chci povědět spoustu novinek.“ Posadila se vedle něj na stoličku k pultu a nalila si do hrnku kávu. „Zatelefonovala jsem matce a pozvala ji na oběd.“

„To je vynikající zpráva. Nebudeš toho litovat, věř mi.“ Povzbudivě ji objal.

„Doufám, že ne,“ povzdychla si Devlin. „Snad se nám podaří najít společnou řeč a nebudeme si připadat trapně.“

„Táta je jistě spokojený.“

„To ano. Má z toho velkou radost.“

„Neboj se, všechno dopadne výborně,“ ujistoval ji Luke.

„Můžu ti vyprávět o Belfastu?“

„Koukám, že se už nemůžeš dočkat. Ale zůstaň stát nohama na zemi. Nemyslíš, že bychom se neměli do ničeho pouštět, dokud nerozjedeme pobočku v Galway?“

„Ale Luku, počkej, až se setkáš s Arthurem. Je úžasný! Vypracoval podrobný podnikatelský záměr včetně jednoho z nejlepších strategických plánů, jaký jsem kdy viděla,“ prohlásila. „Objednal průzkum spádové oblasti našeho cílového trhu a získal informace o čistém příjmu žen mezi dvaceti a čtyřiceti lety...“

„A co financování? Spočítala jsi, jak vysoké budou náklady? Kolik bude stát vybavení? Uvažuješ o koupi, nebo pronájmu budovy? Jaké mají požadavky finanční instituce? Budou chtít banky osobní záruky? Počítáš s fixní, nebo proměnlivou úrokovou sazbou?“ Luke se evidentně dobře bavil. „Vzala jsi v úvahu pojistné krytí? Kdy se náklady začnou rovnat výnosům podniku?“ Chrlil na ni jednu otázku za druhou.

„Samozřejmě že jsem všechny tyto faktory zvažila. Nejednáš tady s žádným

amatérem,“ odpověděla Devlin sebejistě a usmála se na něj. „Učila jsem se od těch nejlepších. Takže se pohodlně posaď, já ti dám rozpočet, který mi připravil Kieran. Hned uvidíš, jestli je Belfast dobrý nápad, nebo ne. Nezapomeň,“ dodala, když sklouzla ze stoličky, aby si přinesla kufřík, „že klub také dostane grantovou dotaci.“ Budeš valit oči, pomyslela si samolibě a vyndala papíry. Byla přesvědčená, že podnikatelský záměr je na jedničku. Naučila se spoustu užitečných věcí zejména od Luka a svého otce, když plánovali založení City Girl. Měla v úmyslu podnik rozšiřovat a Belfast se stal jejím dalším cílem.

Večere se vydařila dokonale. Když si Luke pročetl rozpočet, souhlasil, aby se na belfastském projektu pokračovalo dál. Devlin měla radost, věděla, že to nedělá jen proto, aby ji potěšil. Byl tvrdý obchodník, který uměl rozpoznat dobrou příležitost.

Přesto ležela v posteli, dívala se do stropu a nemohla usnout. Vyčítala si, že si odpoledne zdřímla v obývacím pokoji, ale hlavou se jí honilo ještě něco jiného. Když se rozhodla odletět do Londýna, toužila zachránit jejich přátelství. Ale díky té hádce začala mnohem víc přemýšlet o tom, co skutečně chce od Luka Reillyho a on od ní. Poprvé oba chtěli to samé. A poprvé od setkání s Colinem konečně cítila, že je schopná navázat plnohodnotný milostný vztah. Kdyby alespoň nebyla ze všeho tak nervózní. Pod pozlátkem suverénní podnikatelky se skrývala nezkušená dívka. Přišla o panenství s Colinem, vzápětí otěhotněla a od té doby se s žádným mužem nemilovala. Měla trochu strach, že nebude v sexu dobrá, a bála se, že to bude stejné jako poprvé – bolestivé a ponižující. Jediný muž, kterému důvěřovala natolik, aby to s ním zkusila znovu, byl Luke.

Vstala z postele a zamířila do koupelny. Vyčistila si zuby, podívala se na sebe do zrcadla a usmála se. Bože, staří známí by nevěřili, jaká sebejistá a kultivovaná dívka se z ní stala.

Prošla chodbou do Lukova pokoje, potichu přistoupila k posteli a vklouzla vedle něj pod pokrývku.

Jakmile se vzbudil a otočil se, rychle zašeptala: „Všechno je v pořádku, Luku. To jsem jenom já.“

„Devlin!“ Okamžitě vyskočil a rozsvítil lampu. „Co se děje?“ Mhouřil oči, protože ho ostré světlo oslnilo. „Bojíš se bouřky?“

Devlin se zasmála. „Ne, nebojím se bouřky.“ Viděla jeho zmatený pohled a dodala rozpačitě: „Já... já... hmmm, vlastně jsem přišla, abych tě svedla. Ale nejsem v takových věcech moc dobrá a teď si připadám trochu hloupě.“

Luke se vrátil do postele a lehl si. „Jsi blázínek, blázínek bláznivej, a právě proto tě miluju, ty potvůrko šílená.“

„To není moc romantické říkat mi potvůrko šílená.“ Zadívala se mu do očí. „Opravdu mě miluješ?“

„Co si myslíš?“ Opřel se o loket a usmál se na ni.

Devlin zavrtěla hlavou. „Napadá mě, že když ses se mnou dostal takhle daleko, možná ke mně něco cítíš,“ škádlila ho.

Luke se nad ni sklonil a políbil ji na rty. „Nechci, abys dělala něco, co nechceš ty sama. Nechci, aby ti připadalo...“ odmlčel se a toužebně si ji prohlížel. „Nechci, aby ti připadalo, že tě citově vydírám. Nezruším naše partnerství teď ani nikdy jindy bez ohledu na to, co...“

Umlčela ho polibkem, překvapivě prudkým a vášnivým polibkem. „Nemyslela jsem to tak. Každý den lituji, že jsem to řekla. Taky tě miluju, Luku,“ zašeptala. „Přeju si, abychom se milovali. Nemusíš se obávat AIDS nebo čehokoliv jiného. Spala jsem jenom s Colinem a nechala jsem si udělat testy. Jsou negativní,“ ujistila ho.

„Ani ty si nemusíš dělat starosti. I já jsem byl na testech a jsem zdravý. Nejsem promiskuitní, Devlin,“ řekl Luke. „Samozřejmě si vezmu kondom.“

Devlin natáhla ruku a pohládila ho po tváři. „Nemusíš. Už několik let beru prášky kvůli menstruaci.“

„O menstruaci mi vůbec nemluv. Pořád ji dostávám nepravidelně,“ prohlásil afektovaným hlasem, který podezřele připomínal hlas Dianne. Devlin se zachichotala.

„Kdy ses do mě zamilovala?“ Luke ji pevně objal a ona přes lehkou hedvábnou košili cítila teplo jeho nahého těla.

„Myslím, že jsem tě milovala od začátku, ale nepřipustila jsem si to. Teprve když jsem pochopila, že je mezi námi konec, začala jsem se strašně bát, že tě ztratím, a tehdy jsem si to uvědomila naprosto jistě. Byl to pro mě trochu šok!“ Zabořila obličej do jeho zarostlé hrudi.

„Měl bych tě raději vzkřísit.“ Zvedl jí bradu a přitiskl své rty na její. Líbal ji pomalu, zkoumal sametovou hebkost jejích úst, laskal ji jazykem tak smyslně, že se v ní vzedmula vlna touhy, kterou nezažila celé roky. Polibek se stával vášnivějším a její tělo instinktivně odpovídalo, prohnula se proti němu, hladila ho prsty, nejprve váhavě, ale potom stále troufaleji. Viděla, jak moc ho vzrušuje. Dýchal čím dál tím rychleji, opatrně jí stáhl tenounká ramínka noční košile a ústy hledal růžové vrcholky jejích bradavek.

„To je překrásné,“ vydechla. Cuchala mu rukama vlasy, když se dotýkal jejích ňader a mazlil se s nimi. Líbal a hladil každý centimetr jejího těla, dokud se nezmítala rozkoší a nevolala jeho jméno. Něžně do ní vstoupil a na ten krátký okamžik si připadala jako nejšťastnější žena na světě. Najednou strnula.

„Luku, Luku, přestaň!“ křičela zděšeně, tlačila ho od sebe a zoufale se snažila posadit.

„Bože! Co? Co se stalo?“ polekal se a odtáhl se od ní.

„Ach, Luku!“ Devlin schovala obličej do dlaní a rozplakala se. „Mrzí mě to... omlouvám se.“

„To je v pořádku. To je v pořádku. Řekni mi, co se stalo. Ublížil jsem ti nějak?“ Přestože nevěděl, o co jde, přitiskl ji k sobě a díval se rozpačitě na její skloněnou hlavu. Po hrudi mu stékaly potoky jejích slz.

„Ne, neublížil jsi mi. Není to v tobě, ale ve mně. Ve mně,“ vzlykala a styděla se, že je úplný ztroskotanec.

„Pověz mi to,“ požádal ji vlídně.

„Ach bože, je to tak ponižující, že se takhle chovám ve svém věku,“ nesrozumitelně mumlala Devlin. „Cítím se před tebou strašně trapně.“

„Nic takového si nemyslím.“ Políbil ji na temeno hlavy a objal ještě pevněji. „Chci jen, abys byla šťastná, a pokud se zatím necítíš připravená na sexuální vztah, nic to neznamená, Devlin.“ Vzal její obličej do dlaní a přinutil ji, aby se na něj podívala. „Sex je jenom jedna součást vztahu, nikoliv jeho podstata. Není to důvod, proč toužím, abychom byli spolu. Láska a přátelství jsou stejně tak důležité.“

„Ale nejsi zklamaný?“ Devlin zčervenaly tváře. O mužské sexualitě věděla jen to, co se dočetla v romantických románech.

„Ach, Devlin!“ Luke se usmál. „Máš mylné představy. Dávej pozor, aby tě neslyšely žádné feministky, když pokládáš takové otázky. Mohly by demonstrovat před City Girl.“

„Máš na mysli, že bych se měla spíš starat o své vlastní uspokojení,“ podotkla Devlin mrzutě. „Myslím, že jsem v této oblasti skutečná pohroma.“

„Chvilí jsme si vedli docela dobře. Co se stalo?“

Kousla se do rtu.

Když viděl její rozpaky, prohlásil Luke rozhodně: „Podívej se, můžeme si o tom popovídat jindy. Jen z toho, prosím tě, nebuď nervózní a nepřikládej věcem větší význam, než skutečně mají.“

„Luku, přišla jsem o panenství s Colinem Cantrell-Kingem a to bylo poprvé a naposledy, kdy jsem měla sex... nikdy jsem s nikým jiným nespala. Když jsme se milovali...“ zhluboka si povzdychla. „Vím, že je to absurdní, ale zničehonic mě přepadl děsný strach, že otěhotním... Vážně to neumím vysvětlit.“

Luke si lehl zpátky na polštář a stáhl ji dolů vedle sebe. „Je mi vás žen moc líto. Jste vystaveny tak obrovskému tlaku. Čekání, jestli jste náhodou nepřišly do jiného stavu, musí být hrozné. A vy tomu čelíte neustále. Ani si neodvažují představit, čím jsi prošla. Vím, že to zní sobecky, ale jsem rád, že jsem muž. Nechci, aby ses trápila. Zapomeňme na sex. Pokud se budeš chtít poradit s psychologem, půjdu s tebou. Přeju si, abys byla šťastná.“

„Miluju tě, Luku,“ zašeptala Devlin.

„Taky tě miluju. Neboj se, vyřešíme to,“ ujistil ji, zhasl světlo a objal ji.

Položila si mu hlavu na hrud', poslouchala tlukot jeho srdce a pomalu se jí klížila víčka. Luke Reilly byl nejlepší člověk, jakého v životě potkala. Měl pravdu, když tvrdil, že se to vyřeší. Chtěla to vyřešit. Toužila znovu zakusit rozkoš, kterou cítila, dokud nezpanikařila. Z obavy, že jí bude znovu ublíženo, potlačovala tak dlouho vlastní smyslnost. Ale Lukovi důvěřovala bezvýhradně. Milovala ho a chtěla mu poskytnout veškeré potěšení. Příště to bude jiné, slíbila si v duchu a usnula.

Když se Devlin druhý den probudila, byla úplně odpočatá. Poprvé od hádky s Lukem na dublinském letišti se vyspala opravdu dobře. Včera byla hodně unavená, protože vstávala za úsvitu, aby nezmeškala letadlo, celé dopoledne běhala po nákupech a večer nakonec podlehla svým přecitlivělým nervům. Přemýšlela, jak se mohla dostat do tak hrozného stavu, a styděla se za své chování.

Luke ještě spal. Opřela se o loket a zálibně ho pozorovala. Ležel roztažený po celé posteli, vlnité tmavé vlasy měl rozčuchané a vypadal trochu jako malý kluk. Bezděky se pousmála. Prohlížela si jeho dlouhé řasy, rovný, hezky tvarovaný nos a pěkná ústa a vzpomínala na polibky, kterých se jí v noci dostalo. Obdivovala jeho mužnou postavu, širokou zarostlou hrud' a pevné břicho, které se ztrácelo pod příkrývkou. Dotýkal se jí stehnem a Devlin připadalo nádherné ležet vedle něj a vnímat jeho tělo.

Když otevřel oči, usmála se na něj. „Dobré ráno, ty lenochu.“ Sklonila hlavu a políbila ho. „Jsem strašně nespokojená,“ zašeptala a prsty sledovala tmavou linii jeho ochlupení dolů přes prsa, kolem pasu, až skončila pod příkrývkou. „Co s tím uděláš?“

Lukovy ruce klouzaly podél ladné křivky jejích boků a přitom ji pevně tiskl k sobě.

„Co bys chtěla, abych udělal?“ zeptal se chřaptivě a láskyplně se na ni zadíval.

„Ty jsi odborník. Já se jen učím. Vzpomínáš?“ dobírala si ho Devlin a opět ho políbila, dlouze a pomalu, aby ho nenechala na pochybách, co má v úmyslu.

„Víš to jistě?“ Luke si pořád dělal trochu starosti. „Nemusíš se do toho nutit znovu tak brzy.“

„Zdá se ti, že se přemáhám?“ Přitulila se k němu. „Opravdu to chci zkusit. Hodně jsem zameškala, mám toho spousty co dohánět. Takže nebuď krutý, abys...“

Tentokrát, protože byla uvolněná a věděla, že jí Luke nijak neublíží, zdálo se jí, že přijmout ho ve svém těle je ta nejpřirozenější věc na světě. Vychutnala si každíčkový okamžik milování. Později leželi vedle sebe a usmívali se jeden na druhého. Luke se podíval na digitální budík na nočním stolku a poznamenal: „Drahá Mato Hari, stejně jako jsme se my vznesli do oblak, odletělo i tvé letadlo z Heathrow.“

„Miláčku,“ řekla Devlin šťastně. „Mám obrovský hlad. Co bude k snídani?“

5. kapitola

Devlin už asi posté upravila kytici frézií ve váze uprostřed stolu, který prostřela pro oběd s matkou. Poodstoupila, aby se podívala, jak dekorace působí, a musela přiznat, že vypadá hezky. Na pěkném bílém plátěném ubrusu ležely naškrobené ubrousky, stříbrné příbory a křišťálové sklo, které se v dopoledním slunci nádherně třpytilo. Byl tak překrásný den, že se rozhodla podávat jídlo na rozlehlém balkoně, který obklopoval její podkrovní apartmá ze tří stran a poskytoval půvabný výhled na Dublinský záliv a Howth. Obrovské terakotové květináče ladily barvou s italskými glazurovanými kachlíky a byly plné rozkvetlých keřů, vonavých květin a popínavých břečťanů. Devlin měla svůj balkon moc ráda. Pokaždé si nejmíc odpočinula, když se po těžkém dni v práci převlékla do sportovní soupravy a vyšla ven se sázecí lopatkou v ruce. Pečovala o rostliny v rozličných nádobách, závěsných květnících a okenních truhlících, hnojila, plela a zalévala je.

To byl její malý ráj, útočiště před okolním světem, kam si utíkala oddychnout od City Girl a dost hektického společenského života. Stala se proslulou osobností a na stůl jí přicházely spousty pozvánek na různé akce, kterých se musela účastnit, takže začala čím dál tím víc vychutnávat volné víkendy. Nezáleželo na tom, jaké bylo počasí, jestli foukal vítr a přšelo, nebo svítilo sluníčko jako dnes, každou neděli chodila na dlouhé výlety po Bull Islandu nebo Bull Wall a oddávala se štiplavému mořskému vánku. Devlin Clontarf milovala. Mohla využívat všech výhod, které poskytovalo bydlení na pobřeží nedaleko Howthu a Malahide, nejnádhernějších částí severního Dublinu, a navíc jí cesta do centra města a do práce trvala pouhých deset minut. Když se vracela z procházky, vždycky si koupila nedělní noviny, doma si udělala něco malého k jídlu a posadila se, aby si je přečetla. V zimě se schoulila na pohovku ke krbu a poslouchala, jak kapky deště buší do dveří ve stropě, které vedly nahoru na střešní patio. V létě nejraději ležela venku na lehátku a oddávala se horkým slunečním paprskům. Přes týden běžel její život horečným tempem, proto považovala za štěstí, že se může pár hodin věnovat jen sama sobě.

Luke ji kdysi varoval, že se zhroutí vyčerpáním, pokud se o sebe nebude víc starat. Sledoval ji, jak pracuje bez přestávky každý den od rána do večera. Nadšení ze založení klubu ji motivovalo k maximálnímu výkonu během prvních několika měsíců a potom zjistila, že nedokáže odpočívat. Byla prací úplně posedlá.

Jednou v neděli večer jí Luke telefonoval před návratem do Londýna do apartmá a zastihl ji, jak se mu přiznala, obklopenou papíry, protože právě zpracovávala rozpočet pro obchody v nákupním centru klubu.

„Devlin, podnikám o hodně déle než ty a naučil jsem se jednu věc. Jedině blázní investují veškerou energii do práce sedm dní v týdnu. Sám jsem to dělal až příliš dlouho. Neopakuj stejnou chybu. Potřebuješ si vydechnout, uvolnit se a udělat si čas pro sebe. Musíš si naučit vyčlenit jeden den a říct si ‚to je pro mě... a‘“ – odmlčel se a v očích mu zajiskřilo – „mě.“

Ignorovala jeho radu až do chvíle, kdy ji v zimě přepadla silná chřipka. Zůstala tři dny v posteli a zbytek týdne byla schopná přejít jen pár kroků po bytě, válet se před televizí a číst knížky, časopisy a noviny, které se jí hromadily v ložnici. Bylo to nejdější období, které strávila nepřetržitě v podkrovním apartmá. Od té doby přestalo fungovat jako místo, kde spala a příležitostně jedla, ale stalo se skutečným domovem. Když jí volala Maggie, aby se domluvila, kdy se za ní může zastavit a přinést jí polévku, kuře a koláčky, Devlin se jí přiznala, že si nicnedělání docela ráda užívá.

„Taky jsi nemusela čekat, až se ti udělá špatně, ty pitomče!“ vynadala jí Maggie. „Máš odpočívat o víkendech jako my, obyčejní smrtelníci.“

Tehdy se Devlin pevně rozhodla, že v neděli vymaže City Girl z mysli a bude relaxovat. Sice to zabralo trochu času a spoustu silné vůle, ale nakonec se jí to podařilo uskutečnit. Pokud půjde dneska všechno dobře, mohla bych rodiče zvát na oběd častěji, uvažovala v duchu a kráčela do kuchyně, aby dokončila *crème brûlée*. Je to směšné, že jsem tak nervózní, protože má přijít matka na návštěvu, pomyslela si, když míchala karamel a ozdobně ho aranžovala okolo dezertu.

Povzdychla si a nepřítomně si strčila kousek karamelu do pusy. Ačkoliv se dozvěděla, že je adoptované dítě a vlastní matkou jí byla zesnulá teta, Devlin za svou matku vždycky považovala Lydii. Možná že nedostála svému postavení nijak skvěle. Nechtěla s ní mít nic do činění, když zjistila, že otěhotněla, a svým neustálým pitím a poplakováním po večírcích udělala svému muži a dceři ze života peklo. O jejich problémech s alkoholem věděli jenom oni dva, protože Lydie by se nikdy nedovolila ukázat ve společnosti opilá. Samozřejmě že měla své chyby, nicméně byla jedinou matkou, kterou kdy Devlin poznala. Snad by se jejich vztah mohl opět zlepšit.

Strčila hotové *brûlée* do ledničky a přešla ke sporáku, kde se z hrnce linula vůně domácí rajčatové polévky. Jako ozdobu do ní si připravila blanšírované dílky pomeranče a čerstvě nasekaný estragon. Za deset minut dá vařit vodu, aby ohřála v páře nové brambory, brokolici a na kostičky nasekanou mrkev. Jídlo vypadalo lákavě. Alespoň něco. Šikovně nakrájela tmavý chleba ze Superquinnu, který byl jednou z jejích největších slabostí. Obvykle si namazala krajíc máslem a snědla ho během přípravy oběda, ale dnes by nedokázala pozřít ani sousto. Navzdory všem nejlepším předsevzetím se jí žaludek svíral obavami. Naposledy se s matkou viděla více než před rokem a bylo to hořké setkání.